

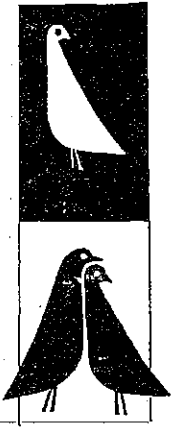
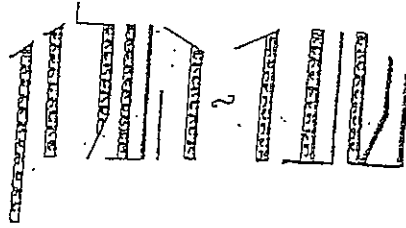
בנין

11/11 - 11/13

"ממדורות לוחמיו האמיצים של בר-כוכבא - לקחנו אש.
 מן המשואות אשר היו מבשרות מהר להר עד קצווי הארץ - לקחנו אש.
 ממוקדי הלהבות של אנשים הדבקים באמונתם - לקחנו אש.
 ממדורות הבחורים המשתעשעים בתקופת הגולה בשיחות נאות,
 בטיולים שמחוץ לעיר ובמשחקים של ריצת רגליים - לקחנו אש.
 ממדורות תלמידי החדר בגולה, היוצאים היערה בקשת וחץ - לקחנו אש.
 מפנסיהם של אנשי העליות הבונים והסוללים - לקחנו אש
 ממדורות הפלמ"ח - יליד ל"ג בעומר - לקחנו אש.
 מלפדי המרד והלחימה הנואשת בתקופת השואה - לקחנו אש.
 מן המדורה של תנועת הנוער במחנות הקיץ - לקחנו אש
 והפכנו את כל לשונות האש למדורה אחת גדולה הניצתת שנה אחר שנה
 בליל י"ח באייר הוא ליל ל"ג בעומר, להיותה לפיד עובר מדור לדור
 בתקווה שתמשך כאש תמיד."

מתוך פקודת היום שהוציא דוד בן גוריון עם הקמת צה"ל: בל"ג בעומר תש"ח.

הימים ימי חודש אייר, אשר בהם גם התארכים בלוח השנה וגם מזג האוויר מתעתעים בנו מדי יום. ימי חג ועצרות אבל וזיכרון שזורים זה בזה ומפלס מצב הרוח עולה ויורד בהתאם. גם מזג האוויר בחר השנה להפתיע ובעיצומו של אביב, ודווקא בבוקרו של יום העצמאות, חזרה שוב אווירת החורף בגשם ובקור. בשבת האחרונה בלבד ירדו אצלנו 41 מ"מ גשם והשלימו כמות משקעים של כ-700 מ"מ לשנה זו. שפעת הירוק החי והשמח מעידה על השפע שרווה ההרים והשדות, ונותנת תקווה ליבולים טובים ולאסיף מבורך. עלון "בניר" האחרון יצא לחנוכה ועלון זה מקדם את בואו של ל"ג בעומר. אכן, זמן רב מדי חלף ביניהם. לא כך רצינו שיהיה, אך מטבע הדברים גם החיים שאינם צפויים נותנים את אותותיהם.

כזה היה מותם של חברינו הוותיקים אביגדור וול ז"ל בחודש שבט ושל יהודית רייך ז"ל בחודש אדר, אשר נפטרו לפתע בשנתם.

אביגדור ז"ל ומלכה תבדל"א, הצטרפו לניר עציון בשנת 1956 עם חבריהם מבארות יצחק. בימים בהם שיוועה ניר עציון לכוח אדם מיומן ומקצועי ולתנופה חברתית וכלכלית היוו אביגדור וחבריו מנוף לתנופה ולצמיחה. כלולן מקצועי ביסס אביגדור את ענף הלול ותרם רבות לייצוב המשק ולהצמחתו, בתפקידו כמרכז משק. איש דעתן ובעל עקרונות, מסודר, ישר וחרוץ היה. דיבורו היה רהוט ומנומק ומשנתו סדורה, ואת דעותיו הביע ברבים. רחב אופקים היה אביגדור ואוהב ספר, ושנים רבות ניהל את הספרייה בניר עציון. החדר הקטן, בו שוכן כיום חדרם של מנהלי הקהילה, היה דחוס בספרים מקיר לקיר ומרצפה ועד לתקרה. אביגדור דאג לקנות כל ספר שיצא לאור, ולמרות הצפיפות ארגן את הספרייה באופן כה מסודר, שידע לסייע לכל הבאים למצוא את מבוקשם. סבלנות אין קץ הקדיש כסבא לנכדיו ולנינו וידע להיות עימם כבד ראש וקל דעת כאחת.

יהודית זיהושע רייך ז"ל נמנו על מייסדי ניר עציון כחברי קבוצת "מכורה" שהצטרפה לאנשי כפר עציון ולקבוצת "אחדות" בהקמת ישוב חדש בכרמל. יהודית, שהוכשרה כגננת עוד ברומניה ורכשה ניסיון בעבודתה עם ילדים יתומי השואה, השתלבה בניר עציון במקצועה, כגננת לגיל הרך. עולם השירה והנגינה עלי כינור ומנדולינה, הדמיון העשיר ואהבת האדם שבה, באו לביטוי בעבודתה החינוכית ובקשר המופלא שלה עם ילדים. הצניעות, הרגישות לכלל ולפרט, תשומת הלב ומאור הפנים אפיינו את יהודית בעבודתה בבית ההארכה, עם בני המשפחה ובמפגש היום יומי עם אנשים. עוגותיה המשובחות נאפו באהבה וחיממו לב ובטן של כל יושבי המשק בזמני שמחה וצער. ראוי לה הפסוק החרוט על גבי מצבתה: "חסד – ואמת נפגשו, צדק ושלום נשקו". (תהילים פ"ה) יהי זכרם ברוך!

ברוח תקופת השנה המבלבלת גם בעלון זה יש מהחג ומהחול, מהרוח ומהחומר, מהעצב ומהשמחה.

קריאה נעימה,

נירה זפסי

מערכת "בניר"

אביגדור וול ז"ל

נפטר

בכ"ג שבט תשע"ג

3.2.2013

הספד : הרב רונן לוביץ

חברנו אביגדור, שנלקח מעמנו היום לפנות בוקר אהב להיות צנוע ונחבא אל הכלים, אולם למעשה הטביע חותם בל יימחה על משק נייר עציון, וזכה להערכה רבה של כול מי שהכירו.

אביגדור נולד בכפר קטן בגרמניה בשנת 1924. הוא גדל בתוך הטבע ולתוך עולם החקלאות, עבודה שהעניקה לו יכולות ייחודיות רבות חשיבות כשעלה ארצה. לאחר ליל הבדולח, הבינו הוריו שלא כדאי ליהודים להישאר על אדמת גרמניה, והם הצליחו להשיג לו ולשתי אחיותיו סרטיפיקטים ולשולחם לארץ ישראל. בהיותו בעל רקע חדתי וחקלאי הופנה הנער אביגדור לכפר הרא"ה, ומשם עלה להתיישב בבארות יצחק בדרום, ונמנה עם מייסדי הקיבוץ הדתי. שם הכיר כעבור מספר שנים את מלכה ושם נישאו. בקרבות מלחמת העצמאות היה אביגדור בין גיבורי בארות יצחק שלחמו בגבורה עצומה בצבא המצרי.

כמה שנים מאוחר יותר עזבו אביגדור ומלכה את בארות יצחק, ובאו לניר עציון. המשק כאן היה אז במצב כלכלי ירוד ביותר, כמעט מבלי יכולת להתקיים. אביגדור היווה כוח חיזוק משמעותי ביותר בביסוסו של המשק. הוא לקח את הלול, שלא הצליח מבחינה כלכלית, ובעזרת היכולות המקצועיות שהיו לו והעבודה הקשה שהשקיע, הפך את הלול לענף מקצועי חזק ורווחי. הלול היה ללא ספק מפעל חיים עבור אביגדור, ובזכותו הענף חי וקיים עד היום בהצלחה רבה.

לאחר מכן קיבל את התפקיד של מרכז המשק, בו שימש שנים לא מעטות, ולמרות שלא היה לו רקע לימודי רב בתחום הניהול הכלכלי, השכיל אביגדור להעמיד את המשק על הרגליים בעזרת אינטואיציה בריאה ומשמעת עבודה גבוהה.

בפרשה שקראנו אתמול מייעץ יתרו למשה למנות כשופטים על העם אנשים יחידי סגולה, והוא מציין את תכונותיהם: "אַתָּה תַּחְזֶה מִכָּל הָעָם אַנְשֵׁי חַיִל יְרָאִי אֲ-לֵהִים אַנְשֵׁי אֱמֶת שְׂנְאֵי בָצַע". נדמה לי שיתרו היטיב לתאר את תכונותיו של אביגדור.

בעבודתו של אביגדור אפשר היה לראות את התכונות הללו. הוא התגלה כאיש חיל במלחמה בחזית המצרית בצעירותו, והמשיך להיות איש חיל בעבודתו היום-יומית, בה גילה כוח פיזי יחד עם מסירות והתמדה. הוא היה איש אמת ושונא בצע בכל התנהלותו הכלכלית-חברתית, רחוק מחמדנות, רחוק מהתפארות, ומידות האמת והיושר הנחו אותו בכל דרכיו. יחד עם זאת היה אביגדור ירא אלוקים שעבודת ה' שלו התאפיינה בפשטות ובניקיון כפים תוך התרחקות מהתחכמויות ומגינונים חיצוניים.

יחד עם היותו איש טבע וחקלאות, היה אביגדור גם איש ספר. בפרשת יתרו שקראנו אתמול אנו קוראים כיצד למעשה הפך עם ישראל להיות עם הספר, אולם במרוצת השנים לא כל בניו של עם הספר המשיכו להיות מחוברים לספרים. אביגדור היה איש ספר מובהק, וזאת למרות שהוא לא גדל בעולמות התרבות של גרמניה, אלא דווקא במחוזות הכפריים, קרוב יותר לאדמה וליערות. חרף עובדה זו היתה באביגדור אהבת גדולה לספרים. הוא היה תמיד עם ספר קריאה ביד, כדי שבכל רגע פנוי יוכל לקרוא. במשך שנים רבות ניהל אביגדור את הספרייה בניר עציון, שהיתה ידועה לכולם בשם "הספרייה של אביגדור".

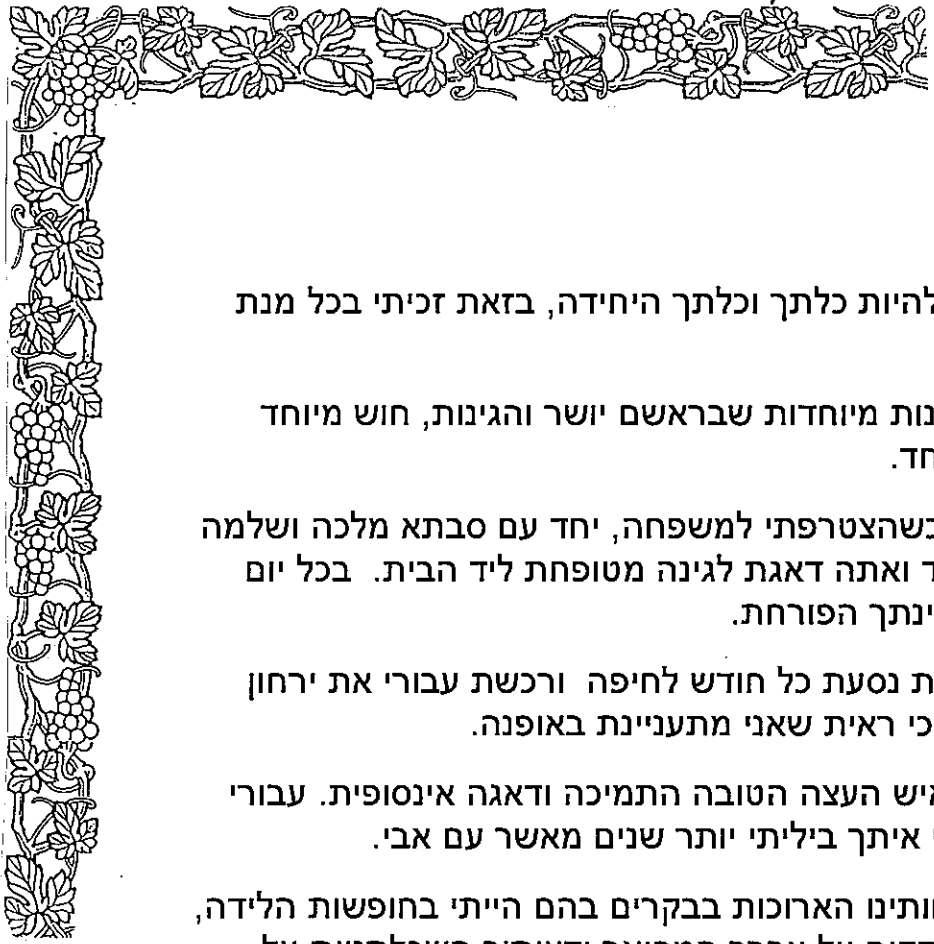
לפני 16 שנים לקה אביגדור בהתקף לב, והיתה זו רעייתו המסורה מלכה שהצילה את חייו בהחייאה. במקורותינו אנו מוצאים דמויות של צדיקי עולם שהיו על סף המוות, אך בשל זכויות מיוחדות, ניצלו ונוספו שנים לחייהם. כך אירע חזקיהו מלך יהודה, שחלה ונטה למות, אך הקב"ה הוסיף לו שנות חיים על שנותיו, וכך מספרת הגמרא על בנימין הצדיק. גם אביגדור היה כנראה בעל זכויות מיוחדות, ואחרי שכבר היה עם רגל אחת בעולם האחר, זכה להינצל על-ידי אשתו ולהישאר עמנו עוד שנים טובות.

אביגדור היה צנוע בהליכותיו, עליו ועל שכמותו נאמר: "ואת צנועים חכמה". הוא לא אהב להטריח אחרים, ולא נהג לבקש לעצמו דבר. אך טבעי הוא שנפטר בדרכו השקטה, מבלי שיטריח איש לטפל בו.

השם אביגדור המוזכר בדברי הימים (א, ד, יח), כאחד מבני בתיה בת פרעה, מזוהה ע"י חז"ל עם משה רבנו. בפרשה שקראנו אתמול נאמר: "ומשה עלה אל הא-לוהים". אביגדור למחרת השיב אביגדור את נשמתו לבורא ועלה אל הא-לוהים. הוא עלה בשקט, עלה עמוס בזכויות רבות, ויה"ר שיהיה מליץ יושר על המשפחה, המשק והאומה.

תנצב"ה

הספד – כלתו מגי וול

אבא וסבא יקר שלנו !

זכות גדולה נפלה בחלקי להיות כלתך וכלתך היחידה, בזאת זכיתי בכל מנת האהבה ותשומת הלב.

זכיתי להכיר אדם עם תכונות מיוחדות שבראשם יושר והגינות, חוש מיוחד לצדק ולא מעט הומור מיוחד.

מה רבה הייתה שמחתך כשהצטרפתי למשפחה, יחד עם סבתא מלכה ושלמה בעלי, הכנתם לי בית חמוד ואתה דאגת לגינה מטופחת ליד הבית. בכל יום שישי הבאת לי פרחים מגינתך הפורחת.

באדיקות ייקית, שנים רבות נסעת כל חודש לחיפה ורכשת עבורי את ירחון האופנה הגרמני "בורדה" כי ראית שאני מתעניינת באופנה.

תמיד היית שם בשבילי, איש העצה הטובה התמיכה ודאגה אינסופית. עבורי היית אבא של ממש שהרי איתך ביליתי יותר שנים מאשר עם אבי.

אני בעיקר זוכרת את שיחותינו הארוכות בבקרים בהם הייתי בחופשות הלידה, שמעתי ממך סיפורים מרתקים על עברך המפואר ודעותיך השכלתניות על המתרחש במשק ובמדינה. התפעלתי מחשיבתך האנליטית, מהחוכמה, מאופקיך הרחבים ומהעומק של איש ספר כמוך.

תכונה נוספת שמאוד אפיינה אותך היא צניעותך, תמיד השתדלת לא להיראות, לא לתפוס מקום, לא להטריח. ודאי היית שואל "מה כל הקהל הזה הגיע הנה בשבילי ? אין לאנשים מה לעשות?"

כמה הייתי שמחה כאשר ביקשת ממני לתקן לך זוג מכנסיים, הנה סוף סוף אתה מבקש ממני משהו, איזו זכות.

על מסירותך לנכדים ולנינים תקצר היריעה מלספר, את זאת אשאיר להם, אך דע! לעולם לא אצליח לחקות את המודל שלך בסבא וסבא רבה זהו מודל מיוחד במינו שצריך בשבילו תכונות עילאיות.

כשם שלא אהבת להטריח אותנו בחייך כך גם במותך, עשית זאת בשקט ובקיצור. אתמול בערב אמרת לי שהכל בסדר והוספת חיוך.

אני בטוחה ששם למעלה באמת הכל בסדר איתך. אין לי ספק שהמלאכים חיכו לבואך ומקומך בגן עדן בטוח.

סבא יקר ! השארת לנו כל כך הרבה זיכרונות טובים עליהם נוכל להתרפק.

אוהבים אותך כל כך.

נוח בשלום על משכבך, יהי זכרך ברוך.

דברי הנכד אסף וול

תם המסע סבא.

מי שמכיר אותי יודע, שאני לא עומד פה בפעם הראשונה. מאז שעמדתי על דעתי חששתי מהיום בו אצטרך להיפרד ממך סבא, והנה היום הזה הגיע. אם היית כאן, היית אומר שזה לא בסדר. ששעה זו שעה ושצריך להתחיל בדיוק בזמן. כן, תם המסע סבא.

המסע שהחל לפני יותר מ 88 שנה ב1924, ברפובליקת ויימאר הגולשת לקראת אנארכיה מוחלטת. העננים השחורים כבר התקדרו מעל לכפר הקטן ביליגהיים בו נולדתי, אתה ותאומתך טובה. נולדתם במחוז באדן וירטמברג, מהיפים, אם לא היפה שבמחוזות אירופה. סמוך לגבול הצרפתי ולעיר האוניברסיטאית העתיקה היידלברג – שם עדיין זרחה השמש. אבל מי יכול היה לשער את העתיד לבוא?

כן חברים, צעירים. הפרקים שאתם לומדים לבגרות בהיסטוריה מוטלים עכשיו לפנינו, גלומים בגופו הצנום של איש יהודי אחד. מושגים כמו הפוטש מרתף הבירה של מינכן, רפובליקת ויימאר, הרייך השלישי, 1933 ליל הבדולח, מבצע ברברוסה, 1942 ועידת ואנזה, כניעתה של גרמניה, הירושימה מתאדה, 11 הנקודות בנגב, ה' באייר, 1948, הקרב על בארות יצחק - וכל זה רק עד גיל 24.

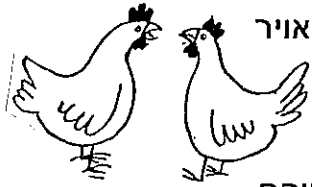
ההיסטוריונים נוהגים לאחל זה לזה את הברכה: "הלוואי שלא תחיה בתקופה מעניינת" וסבא אביגדור, אתה אכן חיית בתקופה מעניינת. היית עד לעלייתו של היטלר הצורר לשלטון, למצעדי פלוגות האס.אס. הנאציים מתחת לחלון ביתך, לנאומי ההסתה של גבלס נגד היהודים. היית אחד העדים האחרונים אשר צפו בפועל באירועי ליל הבדולח ונשארו חיים כדי לספר על כך.

נמלטת מגרמניה בעור שיניך, בשניה האחרונה של הדקה ה-91. בגילאי העשרים נמנית על מקימי בארות יצחק בנגב. שמעתי פעם כיצד היסטוריון מספר על הקרב הקשה בו ספגה הנקודה שלכם, בה החזקתם פחות ממאה אנשים, את מלוא זעמו של הפולש המצרי. ספיטפירים, טנקים, זחלים נושאי ברן, פלוגות רגלים ממצרים ומסעודיה תקפו אתכם וכבר כבשו שני שלישים מהמשק ואתם התכוננתם לקרב כידונים אחרון. ההיסטוריון סיפר, את שתיארו הלוחמים, איך עמדת בהפגזה זקוף מבלי לפחד וקולך נשמע ברחבי המשק המופצץ. "לא פחדת"? שאלתי אותך. "לא". ענית. "הייתי טיפש מדי מכדי לפחד. ההפגזה התחילה בשבת ופחדתי רק ללכלך את החולצה הלבנה היחידה שהיתה לי, זו הסיבה היחידה שעמדתי זקוף".

אחר כך קראתי בזכרונותיו של קצין מודיעין מצרי אלמוני, בשם גמאל עבד אל נאצר, כי תקיפתה של בארות יצחק היתה טעות חמורה שהסבה נזק מורלי כבד למצרים. "איך החזקתם?" שאלתי את סבא. "הורו לנו שננצח או נמות" סיפרת "ואנחנו הייקים לקחנו את זה ברצינות".

שלא כרוב יהודי גרמניה, הגעת מהכפר. היית חקלאי והכרת את הטבע ואת בעלי החיים היטב. סיפרת לי כיצד נפלה ההחלטה הגורלית שלך ושל חברך אבריימל רוטפלד ז"ל מי יקים את הרפת ומי ילך אל הלול, ענפים שאותם המשכתם גם בניר עציון. אני זוכר כילד סיורים ארוכים בלול. הסברת לי היכן אוהבים נחשי הצפע להתחבא והיית קוטל אותם במיזמנות. יום אחד, לקחת אותי מהגן הצבעת על ציפור שיר קטנה ואמרת "הנה, הנה תסתכל לפה" ותוך שבריר שניה חטף אותה מן האויר נץ שהשאיר אחריו רק ענן קטן של נוצות.

כן, גדלת בגרמניה כייקה אמיתי. אבל אי שם, עם הולדת נכדיך, כך מספרים, התרופפה המשמעת לחלוטין. סיפורים רבים שמעתי על הייקים חמורי הסבר. שהם קמצנים רגשית וחסרי חוש הומור לחלוטין, ולא הבנתי מה כל זה קשור אליך.

היית נדיב בצורה שאין לתאר. העץ הנדיב היה כילי קפוץ יד, לידך. נתת את כולך עד הרגע האחרון. בכל פעם שמישהו מהנכדים נזקק למשהו, הוא ידע שאפשר "לדבר עם סבא ביחידות". אם צריך לשמור על הנינים, הגעת מדי בוקר לסייע בידי עם התאומים, אחד מהם יושב על ברכך בעוד אני רוחץ את אחיו. הבטת בהם בגאווה גדולה. בגיל שמונים וחמש עדיין היית לוקח אותם מהגן, צועד אתם יד ביד, כפי שהיית צועד אתי. בתמונות אחרות אתה מופיע אתחת עץ התות שבחצרך כשילדי הגן של גלית סביבך מרוחים במיץ כהה כשאתה קוטף עבורם את הפירות הגבוהים מהם.

תאומי, בדיוק כמוני וכמו אחי, הגיעו גם הם מדי אחר הצהריים בנעליים מלאות בוצ לקפץ על שמיכת הפוך הצחורה שלך באמצע ה"שלאף-שטונדה". כולם הסבירו לך שאתה מרשה לנכדים ולנינים שלך יותר מדי, ו"מה היו אומרים על זה בייקה-לנד"? אבל אותך זה כבר לא עניין. אתה כבר התרגלת למזרח התיכון. פעם כשאחד מילדי הקים אותך מהכורסא שלך, גערתי בו ואתה כעסת דווקא עלי. "תן לו", אמרת. "אבל איזה מן חינוך זה?" שאלתי אותך, ואתה נתת את המנטרה הקבועה שלך: "זה הבית שלי ופה אני קובע!"

לא רבים יודעים, אבל בזכותך ובזכותי אירע המהפך בבחירות שנת 1977, כשהחלטת לתת לנכדך הבכור, לי, את זכות הבחירה בקלפי ובאת להשגיח רק שאני, שהייתי בן ארבע, לא אצביע חלילה עבור הקומוניסטים. סבתא התרעמה בכל פעם שהזכרנו זאת: "אביגדור באמת, מכל דבר אתה צריך לעשות צחוק", אבל אתה חייכת והמשכת להביא לקלפי מדי בחירות את אחד הנכדים על פי הסדר.

ממש עד יום חמישי האחרון, היה מגיע אליך אביב בכורי מדי יום. יחד הייתם אוכלים את ארוחת הצהריים ואתה היית אחר כך מבקש ממני לתרגם לך מה בדיוק הוא אמר.

"אני לא מבין את העברית הגבוהה שלו" סיפרת. אחרי האוכל התיישבתם לצפות בטלוויזיה, בבוב ספוג, בפינגווינים ממדגסקר ואפילו בבקוגן, אין לי מושג מה זה. אף פעם לא הפריע לך.

היית מתפעל מהתקדמות הארץ הקטנה שבנית לנו יחד עם חבריך. על כל כביש, כל בנין חדש, היית מביט ואומר "יא חביבי, מי היה מאמין". לפני כשנתיים נסענו על כביש 6, ולפנינו נסעה שיירת טנקים חדישים, מרכבה סימן ארבע. נסענו לאטנו אחר האחרון שבהם, שתותחו העצום היה מכוון אלינו ואני הסברתי לך, כל מה שידעתי על המפלצת שנוסעת לפנינו. אהבנו מאוד לדבר על היסטוריה צבאית, על הפאנצרים של רומל, יחד קראנו את הגרמנית המסובכת בזכרונותיו של הפלדמרשל פון מאנשטיין. אבל הפעם לא אמרת כלום על ההיסטוריה הגלובאלית. רק הבטת בצריח העצום של רכב ישראל החדיש ואמרת "יא חביבי, מי היה מאמין", והפעם הוספת " שמישהו היום רק יעיז לקרוא לי "יודה".

אני זוכר גם איך הגעת לטקס סיום קורס חובשים קרביים אותו סיימתי. הבטת בחיילים הצועדים בסך, ולאחר מכן הערת לי שנעליי לא היו מבריקות מספיק. "אם בגרמניה החיילים היו צועדים ככה ברווחים כאלה, היו מייד מעמידים את הרס"ר מול כיתת יורים". אבל אחר כך הבטת במאות לובשי המדים הצהליים בכלי הנשק המבריקים ואמרת "יא חביבי, מי היה מאמין, אם לנו רק היה רבע מהנשק שיש לעולם התחתון ביפו, היינו בטוח כובשים את קאהיר".

לימדת אותי גרמנית, שבדיעבד מתברר שדיברו כנראה רק בכפר שלך. המורה לגרמנית באוניברסיטה בה למדתי, היתה מזדעזעת מהדיאלקט החדש שהבאתי לקורס ושואלת – מי לימד אותך לדבר ככה? כשאמרתי זאת לסבא, הוא הפטיר – "המורה שלך לא יודעת שום דבר! תגיד לה שבשביל ללמד גרמנית, צריך קודם לדעת גרמנית!" בכלל, לא החזקת הרבה ממערכת החינוך בארץ. מבחינתך המורים לא ידעו שום דבר, והפסיכולוגים היו בעצמם צריכים ללכת לטיפול. כשהבאתי הערה ביומן, היית חותם בלי ליידיע את ההורים. חתמת גם לאחיי ואפילו לכמה מחבריי שלשמחתם הרבה עלו על הפטנט. כששאלתי אותך אחרי שנים, איך ייקה שכמוך עובר ככה על החוק, אמרת – "אני לא אשם שהמורים שלכם לא יודעים כלום. במקום להתמודד עם התלמידים הם זורקים הכל על ההורים".

אהבת מאוד לריב עם סבתא על כל דבר לצחוקנו שלנו, הנכדים והנינים. רק בשבוע שעבר הזכירה סבתא שהיא בת 85 ואתה התעוררת לפתע ונזעקת. "מה את כל כך זקנה? אני לא מאמין שהתחתנתי עם אישה בגיל שכזה".

לפני כשנה לקחתי אותך לכנס הייקים בתפן. הבטת באוטובוסים שעמדו בשורות סדורות ובפארק התעשייתי הגדול שבנה - "הבן של ההוא, נו, וורטהיימר מנהריה". סקרת אותו באריכות ואמרת "יא חביבי, מי היה מאמין".

בדרך חזרה התקשית מעט לרדת במדרגות. אתה שמעולם לא הלכת אלא תמיד, "צעדת" בצעדים נמרצים. לא ידעתי אם להושיט לך יד. לא רציתי לפגוע בכבודך. בסוף הנחתי את ידי לצדך כך, כאילו בדרך אגב ואתה אחזת בה ונעזרת בי בנכדך. כך הלכנו בשתיקה לא אפיינית לשנינו וידענו, שמפה שום דבר כבר לא יהיה כמו שהיה.

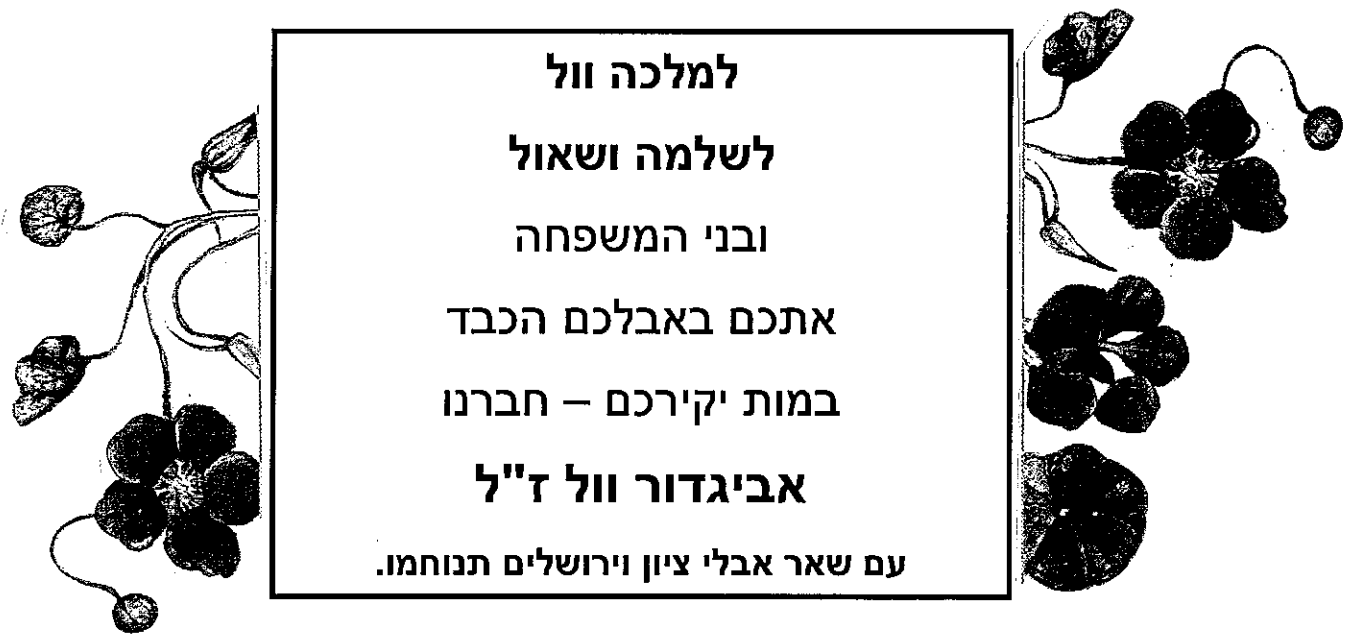
היית לי סבא, אך יותר מכל היית חבר. איש צעיר ושובב בגוף של סבא בן 80. אין ספק שלו הייתי עומד בראש ועדה לתכנון סבים, לא הייתי מצליח לתכנן סבא טב ממך, אפילו בדמיוני.

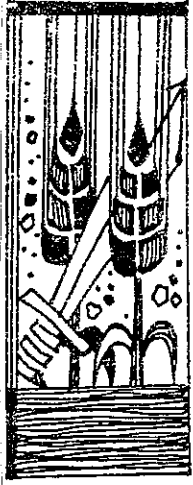
סבא היקר. המסע שלך תם, אך לא שלנו. אפילו ביום זה שאנו מלווים אותך בדרכך האחרונה, נשמעים קולות מנועי המטוסים המגוננים עלינו, על נינך, על ניר עציון שלנו ועל המדינה שהשארית לנו. אני יודע שלא ביקשת דבר לעצמך מעולם, ולא רק כקלישאה, אבל אני מרשה לבקש בשמך: שנהיה ראויים ליגיעתם של בני דורך. שנדע להמשיך ולקיים את מדינת היהודים שלנו כפי שהורשתם לנו אותה. שנוריש אותה לנינך ולצאצאיהם - עצמאית וחזקה כפי שנתתם לנו אותה בזיעתכם ובדמכם.

היה שלום סבא יקר, המסע שלך תם. אני מאחל לכל אחד שיבה טובה כשלך. אני אמנם אדם רציונלי מטבעי, אך אני יכול שלא לתהות, האם פוגש אתה כעת את אמך שנפנפה לך בפעם האחרונה לשלום מן הרציף של מינכן של סוף שנת 1939.

לא נותר לי אלא ללכת אחריך כאלישע אחרי אליהו אדונו ולקרוא אחריך:

"סבי, סבי, רכב ישראל ופרשיו".

לזכרו של אביגדור ז"ל ולרגל 70 שנה לבארות יצחק שבנגב

מלכה וול

לרגל מלאות 70 שנה לעליית הקבוצה לנגב, אני מביאה קטעים ממכתב ששלח אביגדור אלי לתל אביב. הקרב על בארות יצחק היה ב- ח' תמוז תש"ח והמכתב הזה נשלח 10 ימים אחרי הקרב, כאשר הרשמים היו עדיין טריים. אני שהיתי בתל אביב, יחד עם כל הנשים והילדים אחרי שהורחקנו מהנגב. אביגדור נשאר בנגב והשתתף בהגנה על המקום.

לפי מה שאפשר להבין ממכתב זה – הטענה שנשמעה במשך שנים כאילו חברי בארות יצחק נטשו את המקום, וגרמה לכך שעד שנות ה- 80 לא קבלה את נס הקוממיות – היא טענה שקרית.

והרי הקטעים מן המכתב:

"... אף פעם לא הורדתי את הראש, הייתי בין אלה שעודדו כמה חברים, גם לפני הקרב ובזמן הקרב... אנחנו כולנו צוחקים ועליזים ומספרים בדיחות, על אף האסון שקרה לנו."

"השתתפתי בקבורת החללים. זה היה דבר איום. בלילה הראשון היה אי אפשר לקבור אותם בגלל ההפגזה שנמשכה, אלה רק אחרי כמה ימים. את יודעת מה זה אחרי כמה ימים? אינני יכול לכתוב לך את זה, הייתי בין אלה שיכלו לגעת ולא נעשה לי רע, ביחוד כי הכרתי את האנשים בחיים. זה היה כפליים נורא.

בלי ספק, יש היום מספר חברים שמתפארים במעשי גבורתם שלא עשו, זה כבר ידוע אצלנו"

"...הבחורות הצטיינו יוצא מן הכלל: שמחה ויונה וכולן. את בית הקברות סדרנו כבר, אפילו גם מסביב. גם שאול [חבר אישי שלנו] יועבר הנה. בצהריים הייתי בתעלת לורדים עם עוד 8 חברים. עמדנו 3/4 מטר במים. ללכת היה פשוט אי אפשר, היה קשה להוציא את הרגליים ונוסף לזה לשאת תחמושת וציוד, אבל בכל זאת הדפנו אותם. אחרי הצהריים הייתי יחד עם סמי בבית ילדים והמצרים היו 20 מטר מאיתנו. הרבצנו בהם כהוגן. צעקנו וצחקנו כל כך שאחד מהם נפל מרוב צחוק... בערב הם התחילו לברוח. מיד הלכתי עם רוברט קדימה לחפש את הנשק של החברים שלנו שכבר ידענו שאינם. בדקנו את העמדות העזובות ולצערנו מצאנו מספר חברים שלנו והרבה מצרים שנשארו במקום וגם הרבה נשק. התגבורת הגיעה וביניהם שאול. דברתי איתו – למחרת הוא נפל..."

יהודית רייך ז"ל
נפטרה
כ"ו אדר תשע"ג
8.3.2013

הספד ליהודית רייך ז"ל

הרב רונן לוביץ, עש"ק "ויקהל-פקודי" תשע"ג

אין זה מקרה שאנו מלווים את יהודית בדרכה האחרונה בצהרי יום שישי, שעות אחדות בלבד לאחר שהשיבה נשמתה לבורא. בכך התגשמה משאלתה שלא יאריכו בהספדיה וכך לא ירבו בשבחיה. צנועה היתה יהודית, וכל ימיה דאגה שלא יפריזו בדברי הלל אחרי לכתה. הסתלקותה בחטף, מבלי כל חולי מקדים ובלא כל התרעה, מתאימה אף היא לדרך חייה – שלא להטריח את הבריות.

יהודית היתה אישה שעיסוקה בנתינה לאחרים ולא בקבלה. היא נתנה מכל הלב ומכל טוב לבעלה, יהושע ז"ל, לבנותיה ולנכדיה, למשפחתה הרחבה ולחברותיה. היא היתה קונדיטורית ובשלנית בחסד, שמיטב מטעמי המטבח ההונגרי היו יוצאים מתחת ידיה באופן שוטף, ואת יכולותיה אלה היא ניצלה כדי להעניק משלה לאחרים בכל הזדמנות.

בחיוכה הרחב ובעיניה הטובות השתקפו אהבת אדם, ומבט חיובי על מי שמסביבה. לכולם היא דאגה, רק לא לעצמה. דיבורה היה תמיד בעדינות וברכות, בצניעות ובזהירות.

לפני עשרה ימים הייתי עד יחד עם חברי השיעור בתנ"ך לתמונה מיוחדת שתיחקק בזיכרוני לשנים רבות. באמצע השיעור נכנס לפתע הנכד של יהודית, יותם, לבית המדרש, ושם פעמיו הישר לסבתא יהודית. הוא רכן אליה ונשק לה באהבה, והיא החזירה לו נשיקה בחום. "מה קרה", שאלנו אותו, והוא ענה: "אני נוסע לפולין ובאתי להיפרד מסבתא". האהבה והאנרגיה החיובית שהיו כמו הילה מסביבם העבירו בכלנו רטט של התרגשות גדולה. היה זה רגע קטן ששיקף אושר גדול של סבתא אוהבת ואהובה.

[הקלד טקסט]

פרשת השבת שבפתחה אנו עומדים מספרת על נדיבותן המופלאה של נשות ישראל. התורה מתארת את תרומת עם ישראל לבניית המשכן ואומרת: "וַיָּבֹאוּ הָאֲנָשִׁים עַל הָאֲנָשִׁים כָּל נְדִיב לֵב הֵבִיאוּ". לדברי הרמב"ן מוזכרת תרומת הנשים באופן מיוחד "בעבור כי הנדבה בתכשיטין היא מצויה אצל הנשים יותר. וכולן היו להן תכשיטים, ופרקו נזמיהן וטבעותיהן מיד, ובאו תחילה". אולם לא רק תכשיטים תרמו הנשים, הן גם נרתמו ליצור ולתת מפרי ידיהן ביצירה של טוויה, אריגה וכדומה.

ר"א אבן עזרא מדגיש שהפסוק הנ"ל מציין סדר של קדימות וחשיבות. לדבריו, האנשים באו לתת למשכן, רק אחרי שבאו הנשים. הוא מביא גם פירוש נוסף לפיו האנשים באו "על דעת הנשים". נשות ישראל היו אלו שהגיעו את תהליך הנתנה. בזכותן התרחשה התופעה הפלאית ש"המלאכה היתה דיים והותר", ובניגוד למצופה בני ישראל תרמו למשכן מעל ומעבר לנדרש. יהודית היתה המשך לאותן נשים שנותנות ונותנות עד בלי די.

התייחסות מיוחדת יש בפרשתנו לנתינת המראות הצובאות מהן נעשה הכיור למשכן. מושג זה המופיע כאן באופן יחידאי אומר דרשני, ואכן תז"ל דרשו והסבירו שמדובר בחפץ מיוחד במינו שנשות ישראל תרמו. הם מספרים כי "בנות ישראל היו בידן מראות, שרואות בהן כשהן מתקשטות, ואף אותן לא עכבו מלהביא לנדבת המשכן, והיה מואס משה בהן, מפני שעשויים ליצר הרע. אמר לו הקב"ה: קבל, כי אלו חביבין עלי מן הכל, שעל ידיהם העמידו הנשים צבאות רבות במצרים. כשהיו בעליהם יגעים בעבודת פרך, היו הולכות ומולכות להם מאכל ומשתה ומאכילות אותם ונוטלות המראות, וכל אחת רואה עצמה עם בעלה במראה ומשדלתו בדברים, לומר אני נאה ממך, ומתוך כך מביאות לבעליהן לידי תאוה ונזקקות להם, ומתעברות ויולדות שם, שנאמר (שיר השירים ח ה) תחת התפוח עוררתיך, וזהו שנאמר במראות הצובאות" (רש"י לח, ח).

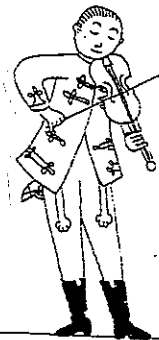
מדרש זה ממחיש באופן ציורי כיצד בזמן השעבוד במצרים התייאשו הגברים בישראל מהגאולה ואיבדו כל רצון להביא עוד ילדים לעולם, ואילו נשות ישראל היו אלה שפעלו ביצירתיות ובנמרצות כדי להרבות צאצאים, ובהמשך לכך דאגו, כידוע, במסירות נפש לגידול הילדים במצרים.

יהודית המשיכה דרך זו של דאגה לגידול הילדים. במשך שנים רבות היא היתה גננת בנר עציון, שאהבה את הילדים והילדים אהבוה. כמה וכמה מהמבוגרים הניצבים כאן היום הם מאותם ילדים שהיא גידלה באהבה ובמסירות.

יהודית היתה מזוהה כל השנים גם עם מוסיקה ונגינה. היא ניגנה לילדים וניגנה באירועים שונים, ולימדה שיעורי נגינה לילדי המשק. אף הנגינה היא מהמאפיינים של הנשים הדגולות בישראל. התורה מספרת כיצד לאחר קריעת ים סוף לקחה "מרים הנביאה את התוף בידה, ותצאנה כל הנשים אחריה, בתופים ובמחולות". רש"י שואל על כך: מניין היו לנשים תופים ומחולות במדבר, הרי יצאו ממצרים בחפזון, ומן הסתם הם לא לקחו צידה מיותרת לדרך? תשובתו היא: "מובטחות היו צדקניות שבדור שהקב"ה עושה להם נסים, והוציאו תופים ממצרים." כלי הנגינה שנשלפו לאחר הנס שקפו אפוא מעלה מיוחדת שהיתה לנשות הדור ההוא.

יהודית המשיכה את דרכן של אותן נשים בדור הזה. גם הדור שלה נדרש להרבה אמונה ב-ה' ולהרבה השקעה של מאמץ אנושיים כדי לצאת משואה לתקומה ומגלות לעצמאות. יהודית הגיעה לניר עציון עם בן זוגה יהושע ועם חברי גרעין 'מכורה' לאחר מלחמת השחרור מיד עם הקמת המשק. כאן הם נישאו, והיו לזוג הראשון שהתחתן במשק הצעיר. מכל חברי גרעין 'מכורה' הם היו היחידים ששרדו את השנים הקשות הראשונות ונשארו לכל אורך הדרך.

על נשים כמותה אמרו חז"ל: "בשכר נשים צדקניות שהיו באותו הדור נגאלו ישראל ממצרים" (סוטה יא ב).

תנצב"ה

לחנה נבון
לפסי מאור
לציקי דר
ולבני משפחותיכן
אתכם באבלכם הכבד במות
יקירתכם – חברתנו
יהודית רייך ז"ל
מן השמים תנוחמו!

סבתא יקרה שלנו

ענבר דר

הלכת מאיתנו בדיוק בצורה שבה היית, בשקט ובצניעות האופיינית לך כל כך.

תמיד חושבת על כל אחד, זוכרת כל יום הולדת, נותנת מתנה בכל חג. וכשזה מגיע אלייך ואל הצרכים שלך, זה היה תמיד לא חשוב, תמיד אמרת "לא צריך, זה בסדר, אני אסתדר".

לא רצית להיות למעמסה על אף אחד מאיתנו וכך, באותה הדרך, הלכת מאיתנו. יום שישי היום, ובמטבח שלך המצרכים לעוגת השמרים עדיין מוכנים ומחכים רק לך והכל נעצר ברגע אחד.

הזיכרון ממך, סבתא, תמיד יהיה בעטיפת המאכלים הרבים שאהבנו... עוגת השמרים בכל שבת, מרק ירקות והעוגיות שהלכנו איתנו בקופסא לכל מקום ולכל שלב בחיינו: לצבא, לשירות, ללימודים ובכל פעם שחזרנו מביקור.

ידענו, שרק אם נספר לך כמה אנחנו אוהבים מאכל כזה או אחר מיד נקבל אותו בקופסא...

סבתא יקרה,

לנו אין ספק, שהיית אשת חיל...

רבות בנות עשו חיל ואת, סבתא, עלית על כולנה...

אוהבים ומתגעגעים

הנכדים.

[הקלד טקסט]

לאמא שלנו ביום מותה

"אמי, זיכרונה לברכה, הייתה צדקת גמורה..." כשלמדנו, עוד בבית הספר היסודי, את שירו של ביאליק על אמו, הרגשתי וידעתי שמדובר בשיר גם על אמא שלי. אף שהייתי ילדה ואמי עודנה צעירה בשנים, נקבעה שורת הפתיחה של השיר בזיכרוני וידעתי, כל השנים, שכך אפתח את ההספד לאמי כשתגיע שעתה.

כי אמי, יהודית, אכן הייתה צדקת גמורה. סמל לנתינה אין סופית, לב חומל ורגיש ואהבת אמת תמימה כלפי בני המשפחה ולכל הסובבים אותה.

צניעות ופשטות אפיינו את אמא. "אני, לעצמי לא צריכה שום דבר. אם אתם רוצים לעצמכם אז תכיני משהו..." כך הייתה עונה לי כשביקשתי לעזור לה לקראת ארוחות השבת שנהגנו, במשך שנים רבות, לאכול בביתה. היא באמת לא רצתה דבר לעצמה: לא לבוש ולא תכשיטים, לא חופשות ולא בילויים. תמיד אמרה, שהכי טוב לה בבית עם המשפחה. ואכן, ביתם של אמא ושל אבא זיכרונם לברכה היה בית חם, אוהב, דואג, סועד ועוטף. תמיד מונחת מפה צבעונית על השולחן ועליה צרור פרחים. קופסאות מלאות עוגיות ביתיות מונחות על המדף למען כל באי הבית: רוגעלך עם אגוזים, עוגיות מבצק פריך ועוגיות מלוחות ששמען יצא למרחוק. אמא ידעה מי אוהב מה והכינה לכל אחד את מה שאהב במיוחד. בלי להרבות דברים ובצנעה הייתה מביאה מעוגותיה לכל מי שחגג שמחה או חווה צער. תמיד ידעה, מי חולה סוכרת ואסור לו מתוק ומי ישמח בעוגת שמרים טרייה, שהייתה מכינה בהתמדה עד לבוקר זה ממש.

להיכנס הבוקר למטבח ולראות את המיקסר עומד על השיש ולצידו מסודרים כל המצרכים לעוגת השמרים שעתידה להישלח לכל בני המשפחה במשק, הזכיר לי את ההבטחה שאמא הבטיחה לעצמה כשאמא שלה, סבתא אניו שלנו, נפטרה. אמא האמינה שהסיבה העיקרית למות אמה הייתה כי חדלה להכין את עוגות השמרים המפורסמות שלה ומשחדלה, הסתיים תפקידה בעולם. "אני אמשיך לאפות כל עוד אוכל..." הבטיחה לנו אמא ועמדה בדיבורה עד כלות. היום לא יהיו עוגות שמרים טריות וריחניות בבתינו. סימן ראשון לאובדן העצום שאנו נרגיש מהיום.

אמא תמיד טיפלה באחרים וכל הווייתה הייתה למען הזולת. במשך שנים רבות הייתה הגנת בגנון ומי שגידלה את כל ילדי המשק הראשונים באהבה ובמסירות. את אהבת המוסיקה וכישרון הנגינה הביאה לביטוי בנגינת כינור בחגיגות הגן, באירועים משפחתיים וכמורה למנדולינה שתלמידיה הרנינו בנגינתם מסיבות ואירועים במשק. את היחס האנושי החם ותשומת הלב לצרכי כל אדם הראתה אמא בעבודתה בחדר האוכל של בית המרגוע, בו עבדה שנים רבות. לצד דאגה לרווחת האורחים, היה לאמא פנאי ועניין להקשיב להם כשהם משיחים בפניה את דאגותיהם וצרותיהם וידעה להעניק להם נחמה.

גדלנו בבית מלא פעילות ציבורית וראינו בהורינו דוגמא להתנדבות ולעשייה למען הכלל. כמו אבא, גם אמא הייתה חברה בוועדות רבות: חינוך, בריאות, תרבות, וחברים. גם בהן הביאה לביטוי את הרגישות האנושית הנדירה שזכתה בה, את האמונה באדם ובטוב ליבו. מעולם לא הייתה עינה צרה במישהו. קנאה וצרות עין לא הכירה.

בשבילנו הייתה אמא עולם ומלואו. טוב לב נדיר, תשומת לב לכל בת, חתן, נכדים ונינים. עולם של חוכמה, התעניינות ונפש קסומה ומלאה דמיון. אמא ידעה לספר סיפורים מרתקים שהמציאה על אודות הטרקטור האדום והטרקטור הירוק, הכירה המון שירים עוד מימיה כגוננת וידעה לדבר אל צעירי המשפחה באופן מרתק ששבה את ליבם.

לא קל היה לי להיות בתה של צדקת כמו אמא. תמיד הרגשתי, שאני לא מסוגלת לאותה נתינה שלמה וחסרת מניעים אישיים. חששתי, שאני מאכזבת אותה. אך היא ידעה, בעיקר בפתקים מרגשים שכתבה לי לימי ההולדת להגיד שהיא גאה בי ובבן זוגי, שאותו אהבה כבנה, ובכל בני המשפחה הקרובים.

הבית של אמא ואבא היה מוקד ועלייה לרגל. בשבתות אחרי הצהריים התכנס שם הפרלמנט המשפחתי של משפחות דר, מאור, נבון ויעקבי. מתכבדים בעוגות של אמא ודנים בכל הוויות העולם שלנו, היינו מבליים ביחד עד מוצאי שבת. כמה זה יחסר לנו.

לאבא שלנו, יהושע, הייתה אמא מסורה באופן יוצא דופן. כל השנים שימשה כעזר כנגדו ובאחרית ימיו סעדה אותו באהבה ובדאגה. היום הצטרפה אמא אל אבא ובודאי שמחו שניהם לאיחודם מחדש.

יום שישי היום והכל כל כך טרי. בודאי רבים הדברים שהייתי רוצה לומר לך עוד אמא.

אסיים בשורות האחרונות משירו של ביאליק בו פתחתי:

"כמעט פקחה אמי עיניה העששות וארא:

אור שבעת הימים שם יהל,

כי נשקה השכינה עליהן. - תעמוד זכות הצדקת

לנו ולכל ישראל".

סבתא יהודית

עילם מאור

סבתא יהודית היוותה מאז ומעולם חלק מרכזי בחיינו.

היא לא הייתה מעין סבתא שמתראים איתה לעיתים, זוכים לחיבוק ונפרדים, אלא סבתא שמלווה את חייך ונמצאת שם לתמוך ולסייע.

סבתא שנוכחת ומשמעותית בחיי כל בן משפחה בדרכה השקטה והצנועה.

מעצם כך, זכרונות רבים עולים כשחושבים על סבתא:

כיצד שמרה עלינו וידעה להרגיע כשצריך עם סיפורים שהמציאה במיוחד עבור כל נכד.

כיצד הבית של סבתא היה עבורנו בית שני, בו הוכן תבשיל או ממתק אהוב, הוקלטה בשבילך התוכנית האהובה בוידאו ותמיד התקבלת בו בשמחה ובחיוך.

כיצד היא וסבא היו לב המשפחה שסביבו מתאחדים כולם.

כיצד לימדה אותנו בהתנהלותה לומר שלום בחביבות לכל אדם בניר עזיון.

כיצד הקסימה כל אדם ואפילו הכלבה מוקה אהבה אותה יותר מכל דבר אחר בעולם.

סבתא יהודית הייתה שם עבורנו מלידתנו עד יום מותה, וגם כשעברת את גיל 30 עדיין חיכתה לך קופסא עם העוגיות מהסוג האהוב עליך כשבאת לבקר.

מוסכם על כולנו שסבתא נפרדה מהעולם בדרכה, ויש בכך מן הנחמה.

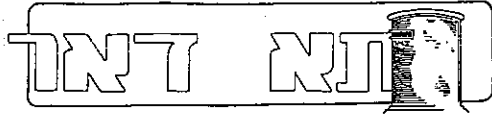
אולם, כיצד ניתן להתנחם ולקבל את לכתה של סבתא מחייך בפתאומיות, כאשר ביום האחרון לחייה עדיין שטפה רצפה ואירחה בני משפחה בביתה?

כיצד ניתן לתפוס שברגע אחד היא מטפלת ואוהבת נינים כפי שהייתה איתנו הנכדים בילדותנו, מנגנת בכינור עבורנו בחג החנוכה, מבשלת ומארכת, ופתאום איננה עוד בחיינו?

ויחד עם חסרונה אנו יודעים שהנוכחות שלה בחיינו תישאר עימנו לעד, וכך גם הגעגוע.

יהי זכרה ברוך.

למשפחת ניר עציון היקרה

בתוך פחות משנה נפטרו הורי ז"ל.
 אבא היקר יהושע - עם תחילת הקיץ, באיסרו חג שבועות, ואמא יהודית היקרה, עם
 בוא האביב בין אדר לניסן.
 כאב גדול לאבד בית חם ומחבק ואת הלב והנשמה שחיו ופעמו בו - הורנו האהובים.
 את כל חייהם, כוחם ומרצם השקיעו הורינו בבניה ובאמונה במשק, וב"ה גם זכו
 להניב פירות מתוקים: בנות, חתנים, נכדים ונינים.
 לנו הבנות, שצמחנו בבית זה - ניר עציון הוא המקום הכי יקר ואהוב בעולם.
 אני אמנם הקמתי את ביתי במקום אחר, אך מעולם לא עזבתי. תמיד באתי לבקר
 בחופשות, בחגים, בשבתות ובימי חול ואף ילדי גדלו כאן ואהבו מאוד את בית סבא
 וסבתא.
 מתן - הנכד הבכור, דבורה והבנות, התגוררו לידם חמש שנים וזכו להרבה פינוק
 ואהבה.
 יקרו לי: הכרמל, הים, הדשאים, ובעיקר הנוף האנושי: החברים של אבא ואמא.
 רציתי לתאר את רחשי ליבי בציטוט מתוך שירו של ביאליק "אחד אחד ובאין רואה"
 ולהקדישו לאבי ולאמי היקרים, אותם אני כל כך חסרה ומתגעגעת.

"באחד המקומות בחיק תבל, ובאוצר עולם

במקום לא - יכחד מאום ולא ימחו עקבות דבר,

הלא שמורה עד היום בעינה ובעצם תומה ילדוטי הקדושה...

פינת יקרת לי... אין רענן לי מירק דשאו ואין מתוק לי מתכלת שמיו...

נוף מזלדתי, מלון ראשיתי וראש מראה עיני,

חבל שאנן ובודד, צנוע ביפעת עלומי

שפון הרים ויערים וצעיר שמים וארץ,

משלח שביליו בעמקים ומשעוליו בקמות זהב.....

נוה הורי הדל, קן - מבטחי ואהל שלומי,

מעון אור פני אם, מחבא כנפה וצילה...

עודנו נטוע במקומו ומראהו כימי קדם...

צופה לנתיבות עולם וחולם עלי מרחוק... וצל חיי חתום בקורותיו.

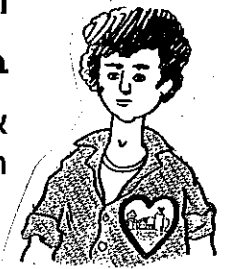
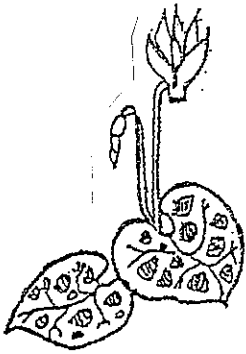
ידעתי כי רק אחת ישת האדם מכוס הזהב

ומראות ילדוטי וגוונים וריחות יקומו שנית לתחיה,

בעיני תזרח הדמעה ובנפשי תרועה נאלמה."

אני ממשיכה בדרך אבא ואמא ואחיותי פסי וציקי. תמיד אשאר כאן.
 תודה ולהתראות,

חנה וכל משפחת נבון.

יהודית – דברים שצפו בי מיד לאחר הבשורה על מותך

מיכל חרמון

הידיעה על מותך הכתה בי בחוזקה, אני משערת שכמו באחרים. אבל ברגע – הבדיקו, עברו לנגד עיני סיפורים וחוויות המשותפים לך ולמשפחתי, בעיקר באמי ובאחותי ז"ל.

את אמא נהגת לבקר רבות. ישבתן בפינת האוכל ליד השולחן העגול, בו נהגו לשבת עוד נשים (פרלמנט קטן), שבאו לבקר את אמא. את, כמו האחרות, התמדת, התעניינת, היה כל כך איכפת לך ממנה. הקשר החזק נוצר עת עברנו דירה ליד ביתם של הוריך אנוני ואפו. אמא הייתה נוהגת לבקרם, לבדוק שהם בסדר, לראות אם צריך משהו. הקשר הזה הוא גם עם אחיותיך שיבדל"א.

העוגיות שלך ועוגת הז'רבו הם חלק משמחות והאבל בחיינו. בכל פעם שביקשתי את מכשיר העוגיות המיוחד, קיבלתי אותו בשמחה ובחיוך. "בטח, בטח" נהגת לומר והיו אלה "העוגיות של יהודית". או להבדיל, מבלי שנדע מתי, אך תמיד באותו היום של האזכרה של אבא מצאנו בבית "עוגיות שושנים". אין לנו מושג מתי נכנסת לבית ובאיזו שעה של היום, אבל הן תמיד היו שם על המקרר בזמן וטעימות כרגיל.

בשנת ה-20 של שדמות מחולה הכינו ספר מתכונים. בספר הזה נמצאים שני מתכונים שלך: האחד של לאה – אחותי ז"ל והאחר של רותי שילה, והאחת לא ידעה, שהשנייה לקחה גם היא את מתכונת העוגות שלך. כל אחד היה צריך לכתוב ליד המתכון מה מסמל או למה נתן דווקא מתכון זה. אחותי רשמה בצד: "את המתכון הזה קיבלתי מיהודית רייך חברת ניר עציון. עוגיות נהדרות, אותן נוהגת להביא ככבוד מידי שנה באזכרה של אבי ז"ל". לאה הייתה מכינה את "עוגיות השושנים" הללו לכל משפחה חדשה, שהייתה מגיעה למחולה והן ממש מפורסמות בשדמות.

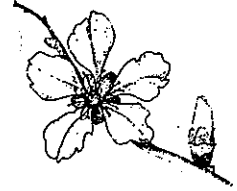
רותי שילה כתבה לצד מתכון עוגת השכבות: "כשעוד גרנו בניר עציון לפני כמעט 29 שנים, לברית של עמית (שנהרג בתאונת דרכים לפני חתונתו) קיבלנו עוגה זו מיהודית רייך, מותיקות המקום ואופה מצטיינת את המתכון. מאז הוא עבר הרבה ידיים אופות ואוכלות עד שבחנוכה, כשארחתני את המשפחה לרגל יום ההולדת של אבי, מישהו שאל אם זו "העוגה של שאולה"? מיד הבהרתי שזו "העוגה של יהודית" ושמרתי על זכויות היוצרים".

מי חשב על פרסום כזה? בוודאי לא יהודית הצנועה והענווה בנשים. כשהייתי גננת ואת כבר לא עסקת במקצוע הזה, תמיד אמרת לי שאת מוכנה לנגן במסיבות בפעוטון, וכך היה. את היית מנגנת והילדים שמחו מאוד בנגינה שלך, בנגינת הכינור. החיוך שלך ונועם ההליכות היו טבועים בך. איזו סבתא לנכדייך ולנינייך! היית מאוד משמעותית בחייהם, סבתא אמיתית חמה ואוהבת. אהבתי לשוחח איתך בנושאים רבים באמצע השביל או בבואי אליכם הביתה. תמיד שמחת לשמוע מה קורה במשפחתה של לאה, חתונות ולידות. היית, באמת, חלק מאיתנו. הרגשתי חברה שלך באמת!

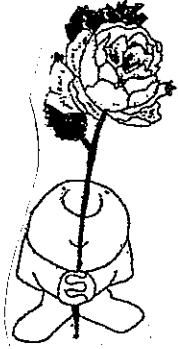
אהבתי אותך, יהודית. אישה ישרה, מקסימה, אוהבת אדם וצנועה. תחסרי לי בשבילים, בצרכנייה, בבית הכנסת ובמועדון, שאמנם המעטת להגיע אליו לאחר מותו של יהושע. אמרת לי: "קשה לי לבוא". תחסרי לי בשמחה שלך ובמבט האימהי האכפתי.

ככה אזכור אותך, באהבה גדולה.

ברכה לניר עציון ביום חגה

לקראת חג ה-45 לניר עציון כתבה יהודית רייך ז"ל את הברכה הזו. מאז עברו 18 שנה וניר עציון ציינה החודש 63 שנים לקיומה. אנו חוזרים ומדפיסים את המאמר מחדש כמחווה ליהודית, שנמנתה על מייסדי המשק ואהבה את המקום בכל ליבה.

45 שנה לניר עציון! מה אוכל לברך אותה ביום חגה? הלב מלא רגשות שקשה לבטא אותם.

ניר עציון, הבית – המקום, מעולם לא אכזבה אותנו, את תושביה. כל חורף ואביב הפריחה המשגעת, ההר הירוק וכחול הים. בעיני, המקום היפה ביותר שאפשר לחלום להיות בו.

45 השנים הביאו את פריחת המשק, אבל הוסיפו לנו – בני ה-20 פלוס אז בימיו הראשונים של המשק, אותו מספר של שנים.

אבל, כשאני רואה את בני הדור השני מקבלים על עצמם את ניהול המשק והנה גם הדור השלישי יוצא לדרך ההמשך: אסף, הנכד הראשון שנולד בניר עציון כבר חזר הביתה אחרי השירות הצבאי וזיו, הנכד הראשון שנולד להורים ילידי המשק התגייס לצבא...

מקבלת אני באהבה את השנים שנוספו לנו ושמחה בהצלחת בנינו ונכדינו.

לפני שנים ספורות הזמנו את כותבי "בניר" לכתוב ברכה לשנה החדשה ויהודית ז"ל כתבה בברכתה גם את השורות הבאות, האקטואליות כל הזמן:

לחברי המשק רוצה אני לאחל לעבור בשלום ובחברות טובה את התקופה הקשה שעוברת על החברה היום. כפי שהצלחנו בזמנו לעבור בשלום את הימים הסוערים של אספות ודיונים על "קינוץ או משק שיתופי" ולהישאר חברה מאוחדת, ידידים טובים הבונים ישוב חדש בארץ.

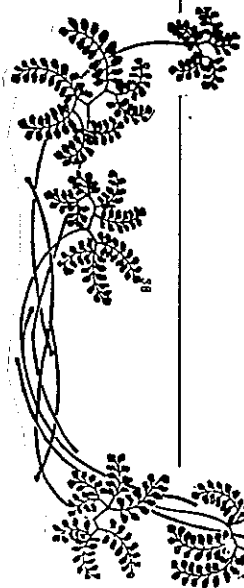
אני מאחלת לכל חברי ותושבי המקום הרבה שנים של פריחה ובריאות טובה. ותפילה לאלוקים שבשמיים, שיעשה שלום עלינו ועל כל ישראל.

לזיכרון

- י"א טבת תשמ"ה	- יוסף נפתלי הירש ז"ל
- כ"א טבת תש"ן	- הלל למפל ז"ל
- כ"א טבת תשנ"ב	- אברהם רוטפלד ז"ל
- ט"ו טבת תשנ"ד	- שמעון רוזנברג ז"ל
- ו' טבת תשנ"ט	- בלומה רוט ז"ל
- ז' טבת תשס"ו	- יוסף אליהו רוט ז"ל
- כ"ו טבת תשס"ז	- אסתר רסל ז"ל
- כ"ח טבת תשס"ח	- שולמית זמיר ז"ל
- כ"ח טבת תשס"ח	- יהודה בן סירא ז"ל
- י"ב טבת תשע"ב	- יעקב שיפמן ז"ל
- י"ב שבט תשכ"א	- אמא ליוויה ונציאן ז"ל
- כ' שבט תשל"ט	- שרה בלחסן ז"ל
- ח' שבט תשנ"א	- שלום זוהר ז"ל
- י"ג שבט תשנ"ח	- שרה מנדלבאום ז"ל
- י"ג שבט תשנ"ח	- חיים פאוסטו ונציאן ז"ל
- י"ד בשבט תשס"ח	- אלי וינקלר ז"ל
- ו' באדר ב' תשי"א	- שלום דב בירנבאום ז"ל
- כ"ו באדר תשי"ג	- מנחם יעקב ז"ל
- ה' באדר ב' תשמ"ו	- מניה טאוב ז"ל
- י"א באדר תשמ"ח	- מאיר קולמן ז"ל
- א' באדר תש"ן	- יוסף לוי ז"ל
- כ"ב באדר א' תשנ"ז	- חיים זוהר ז"ל
- ט"ו באדר תשנ"ח	- איטה (אולגה) גולדשטיין ז"ל
- ט"ו באדר תשנ"ח	- ישראל בן ארי ז"ל
- ב' באדר א' תשס"ה	- יונה בן סירא ז"ל
- כ"ז אדר א' תשס"ח	- משה לוי ז"ל

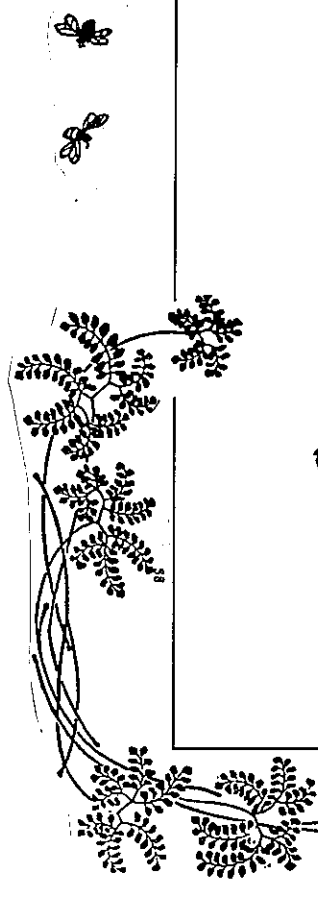
לזיכרון

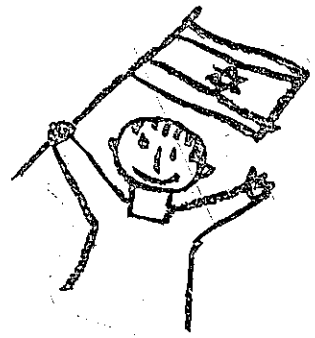

- י' בניסן תשט"ז	יצחק כספי ז"ל
- י"ט בניסן תשכ"ה	אברהם וייס ז"ל
- כ"ז בניסן תשל"ה	שלמה דובדבן ז"ל
- כ"ט בניסן תשמ"ב	ישי שטייר ז"ל
- כ"ב בניסן תשמ"ה	דבורה פלבניק ז"ל
- כ"ב בניסן תשנ"ג	ברוך פריפלדר ז"ל
- ו' בניסן תשנ"ז	חיה פנינה ברוק ז"ל
- ט"ו בניסן תשנ"ז	זהבה שוורץ ז"ל
- ו' בניסן תש"ס	צבי שוורץ ז"ל
- י"א בניסן תשע"א	מיכאל טאליאקוצו ז"ל
- כ"ו בניסן תשע"ב	חנה הילף ז"ל

- י"ז באייר תשנ"ג	צילה גרפונקל ז"ל
- כ' באייר תשנ"ג	מיכל טל ז"ל
- י"ג באייר תשנ"ו	חווה מיכאלי ז"ל
- ז' באייר תשנ"ז	יוסף שהם ז"ל
- י"ד באייר תשנ"ז	יאיר שהם ז"ל
- ט' באייר תשס"ז	פנינה בן סירא ז"ל
- ד' באייר תשע"א	רחל לוי (בקרמן) ז"ל
- י' באייר תשע"ב	לאה בן ארי ז"ל

חללי כפר עציון שנפלו בקרבות תש"ח

"משהו חדש מתחיל"

דברי הרב רונן ליום העצמאות התשע"ג

הסיסמא "משהו חדש מתחיל" הולמת לדעתי את יום העצמאות שאנו חוגגים הערב, והיא משקפת, לדעתי, שלב חדש בהתפתחות של שלושת חטיבות השייכות שלנו: מדינת ישראל, הציונות הדתית ומשק ניר עציון. סבורני שלגבי כל אחד משלושת מעגלי השייכות הללו ניתן להצביע על שלושה שלבים בתולדותיהם, ומתוך כך לעמוד על ההתחלה החדשה המאפיינת את התקופה הנוכחית.

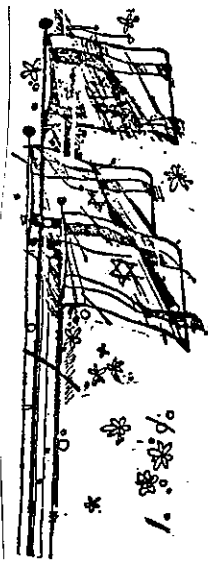
באשר למדינת ישראל, אפשר להצביע על שלושה שלבים בהיסטוריה שלה על-פי הנושא המרכזי בו עסקה החברה הישראלית:

א. 1948-1967 - בניית התשתיות: גלי העלייה ההמונית, ערים ועיירות פיתוח, קיבוצים ומושבאים, חקלאות ותעשייה, אקדמיה ומדע, צבא ומשטרה, מסחר וכלכלה, כבישים ומבני ציבור, ביצוע פרויקטים גדולים של תשתיות, כגון: ייבוש החולה, הקמת המוביל הארצי, ותחנות כוח.

ב. 1967-2013 - מלחמה ושלום - התמודדות עם אתגרי ביטחון: מלחמות ששת הימים, מלחמת ההתשה, מלחמת יום הכיפורים, מבצע ליטאני, מלחמת לבנון הראשונה ומלחמת המפרץ, הסכמי השלום עם מצרים ועם ירדן והסכמי אוסלו, מלחמת לבנון השנייה, האינתיפאדה הראשונה והשנייה, חומת מגן, ענבי זעם, עופרת יצוקה ועמוד ענן.

ג. כיום - התמקדות בנושאי פנים: משהו חדש מתחיל - הנושאים המרכזיים שעל הפרק הם נושאי רווחה, חברה, הגדרת הזהות. מאמצים ליצור תכנון נכון של המשאבים הכלכליים והאנושיים, להגיע לחלוקה צודקת של זכויות וחובות. אמנם האתגרים הראשונים עדיין קיימים, אולם המתבונן בנושאים שעמדו במרכז הזירה הציבורית במערכת הבחירות יכול היה לראות שהן עסקו בצדק חברתי, בשוויון בנטל [אני מעדיף: שיתוף במשימות], ועוד כיוצא בזה. הברית בין לפיד ובנט יכלה להתאפשר רק משום שהשאלות הללו עמדו במרכז. החברה בשלה היום יותר מבעבר לעסוק בעניינים הנוגעים לזהות היהודית-ישראלית-דמוקרטית שלה כמדינה ושל תושביה כחידים. לא עסוקים כעת בשאלה אם נתקיים, אלא בשאלה איך נתקיים. אפשר לראות כיצד שפה חדשה של הבנה בין חילונים ודתיים החלה השנה, ויחד איתה דרישה להתקדמות בהפלת המחיצות בין החרדים הלא-קיצוניים לבין שאר האוכלוסייה.

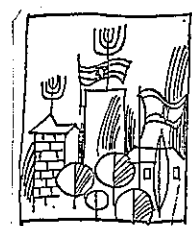
- כמה תהליכים יצרו את הבשלות הזו, ובסימן הספרה 3, אצביע על שלושה עיקריים:
1. אין כרגע מצב ביטחוני או משא ומתן מדיני הממקדים אליהם את תשומת הלב.
 2. התפיסות הפוסט-מודרניות וההכרה בפלורליזם חלחלו ויצרו חממה לסובלנות בין זרמים שונים בחברה. יש כיום, יותר מבעבר, הכרה בגיוון של הזהות היהודית וסובלנות כלפי דפוסי פרקטיים שונים של יהדות.
 3. הצורך בחיפוש משמעות רוחני צף ועלה בחברה הלא-דתית, כאשר במקביל התעצמות החברה הציונית-דתית מאפשרת לאנשיה יתר פתיחות לשם שיח ושיתוף פעולה בגובה העיניים עם הציבור שאינו דתי.

גם בחברה הציונית-דתית היו שלוש תקופות:

1. עד סוף שנות השישים - מגננה ובניית תשתיות: הקמת מוסדות החינוך הממלכתי-דתי ודגמים ראשונים של ישיבות תיכוניות ואולפנות, הקמת בתי כנסת וקהילות, תנועות נוער וכדומה.
2. משנות השבעים ואילך - פריצה אל המרחב בהתיישבות ובצבא: הקמת גוש אמונים וההתיישבות האינטנסיבית ביהודה ובשומרון, בחבל עזה וברמת הגולן, וההשפעה על הכרעות בזירה הציבורית. עמוס עוז הגדיר זאת: "הציוני-דתי עבר מתפקיד של משגיח הכשרות בקרון האחרון של הרכבת אל הקטר". בעשורים האחרונים החלה מגמה של צעירים מהציונות הדתית המשתלבים בתפקידים משמעותיים בצבא, בתקשורת ובמערכות ממשדיות שונות.
3. כיום - חיפושי זהות היוצרים התגוונות: האפשרויות ויכולת להכיל אפשרויות שונות - תופעה זו בולטת במוסדות החינוך שיש בהם גיוון רב, כשכל מוסד תיכוני מחויב לתכנים או לשיטות ייחודיות ונבדלות מהאחרים, המכינות הקדם-צבאיות, המדרשות, הגרעינים התורניים, כל אלה יצרו גיוון בתפיסת השליחות של הציונות הדתית, שאיננה מתמקדת עוד בתחום אחד, תחום ההתיישבות, אלא מאפשרת הגדרות ייעוד שונות. גיוון רב מתרחש בקהילות בתי הכנסת, והיבט בולט לכך הוא מקומן של נשים בקהילה. תחיית עולם החסידות בתוככי הציונות הדתית, בעיקר בקרב בני הדור הצעיר משקפת את הגיוון שנוצר וגם תורמת ליצירתו.

דומני שגם במשק ניר עציון ניתן להצביע על שלוש תקופות. אינני מתיימר להגדיר את במדויק את התקופות ואת השלבים, אלא רק לצייןם באופן כללי:

1. התקופה הראשונה - בניית תשתיות: ביסוס המשק שבהתחלה קרטע, קליטת חברים, הקמת הבתים, בניית בית כנסת, ענפי החקלאות, בית הבראה/בית ההארה ומפעל ארוחות/אוכל ביתי.

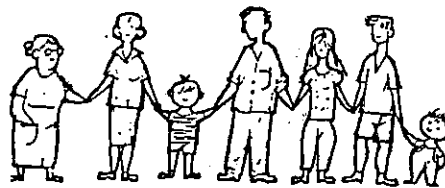
2. התקופה השניה – התלבטויות וחיפושי דרך - המשק מבוסס אולם תהליכים שעוברים על החברה בכלל ועל החברה הקיבוצית בפרט אינם פוסחים על ניר עציון. קליטת חברים נעצרת, במקומה באה קליטת תושבים, הפרטת הענפים, רבים בעיקר צעירים מעדיפים לעבוד בחוץ, ובענפים השונים מתרבים השכירים, תהליכי חיפוש דרך שמונחים על-ידי מומחים לגישור, גבים.

3. התקופה הנוכחית – התגוננות, הכלה וגיבוש זהות – יכולת להכיל את השונות. לא אכנס לדוגמאות מענייני המשק, בהם אני בתפקיד משקיף מהאוו"ם, אלא אציין כדוגמה את סדרי בית הכנסת: התופעה הבולטת כיום היא שבירת המונוליטיות בסדרי התפילה. אם בעבר היה נוסח אחד שכל המשנה ממנו במילה אחת צפוי היה להעמדה לדין, הרי שכיום מתקבלות חריגות רבות ושונות, דוגמת קדיש ספרדי, קריאת התורה בנוסח צפון אפריקה והפטרה בנוסח תימן. תפילת קרליבך בליל שבת, ומניין ספרדי בחגים. אלה דוגמאות קטנות מעולם בית הכנסת המייצגות את תהליך הגיוון, שכרוך בגיבוש הזהות המתחדשת.

המשימה הקשה בשלב הזה, במדינה בכלל ובניר עציון בפרט, היא לשמר את האחדות בתוך הגיוון. עלינו ללמוד לדבר בשפת החיבור והאיחוד, שפה של השלמה ושל חיפוש המאחד והדחיקת המפריד. תמיד יותר מעניין ויותר מלהיב להוכיח שאנחנו צודקים ולהדגיש את היתרון של עמדתנו על זו של האחרים. אולם האתגר הגדול הוא לעשות מאמץ מודע ומרוכז, בכל נקודת בחירה העומדת בפנינו, לבחור במידת האפשר במסלול של אחדות וקירוב ולא במסלול התנגשות. להשתדל להתקרב זה לזה ולעבוד ביחד בלי לוותר על דעותינו ועל דרכנו.

הסיסמה שאנו צריכים לסגל לעצמנו היא סיסמת הערבות ההדדית. בעיניי זהו גם ביטוי מוצלח הרבה יותר למה שרגילים לקרוא 'שוויון בנטל', שכן שתי המילים הללו אינן מדויקות. שוויון הוא מושג בלתי אפשרי, שלא היה מעולם ולא יכול להיות בעתיד, וכידוע גם בין חיילים המשרתים שלוש שנים אין שוויון. נטל – והא ביטוי גרוע, משום ששירות בצה"ל הוא מצווה ולא נטל.

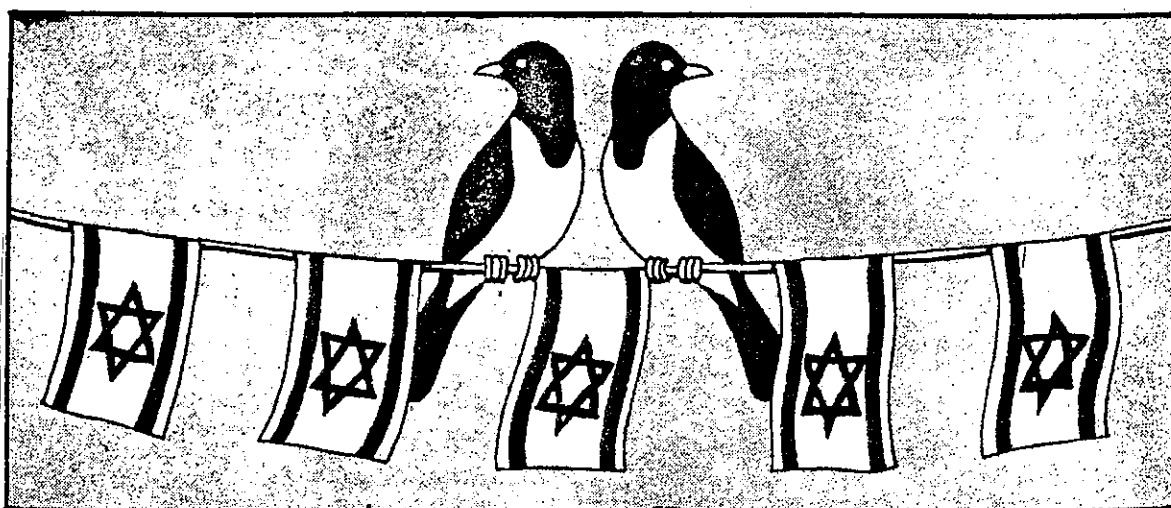
חז"ל למדו על הערבות ההדדית מהפסוק: "הנסתרות ל-ה' א-להינו והנגלות לנו ולבנינו עד עולם לעשות את כל דברי התורה הזאת" (דברים כט, כח). הסביר רש"י על-פי הגמרא (סנהדרין דף מג עמוד ב) ש-ה' לא ענש את הרבים עד שעברו את הירדן, וקיבלו עליהם את השבועה בהר גרזים ובהר עיבל. רק אז נעשו ישראל ערבים זה לזה.

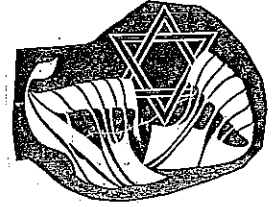

בספר הזוהר מוסבר שלא הברית בהר גריזים היא שיצרה את הערבות אלא עצם הכניסה לארץ, שכן רק בארץ ישראל עם ישראל נהיה ערב זה לזה. הזוהר מתבסס על הפסוק: "מי כעמך ישראל גוי אחד בארץ" (שמואל ב, ז), כשהוא מפרש את המילה "בארץ" במובן של ארץ ישראל. נאמר שם: "ודאי בארץ הם גוי אחד עמה אקרון אחד ולא אינן בלחודייהו", כלומר: עם הארץ העם נקרא אחד, אך לא כשהוא בפני עצמו מנותק מהארץ (זוהר כרך ג, אמור דף צג עמוד ב).

המהר"ל הסביר שארץ ישראל מיוחדת לישראל והיא עושה את כל ישראל השוכנים עליה לחטיבה אחת כאיש אחד, על כן רק בה כל הציבור נכנס בערבות הדדית. אפשר להסביר שזה כמו עיסות שמצטרפות ביחד לחיוב הפרשת חלה כאשר מניחים אותן באות כלי, ואז הכלי מצרף אותן לחטיבה אחת.

המשימה של חיזוק הערבות ההדדית, הכרה בשונות ודיבור בשפה מאחדת ובתכנים המחפשים איחוד היא המשימה הגדולה של השנים הבאות עלינו לטובה. אינני משלה את עצמי שנחזור לימי "אנו באנו ארצה", כאשר כל אחד פעל בשביל הכלל, ורצה לבנות את החברה ולוותר על צרכיו ומשאלותיו. אולם אנשים אינם מתחלקים לנותנים בלבד או לוקחים בלבד, ואת החברה אין לצייר בצבעי שחור-לבן. יש מנעד רחב בין חברה שיש בה ערבות הדדית מלאה ונמרצת לבין חברה בה מקיימים "איש לאהליך ישראל", בה כל אחד עושה מה שטוב לו, ואומר "אחרי המבול". בתוך המנעד הזה עלינו לחזק את האלמנטים המקרבים, המתחשבים והמאחדים. משהו חדש מתחיל, והוא עשוי להמשיך ולהתפתח יפה.

דברים לחגיגת חנוכת הפרוכת לזכר עדינה בן-דוד ז"ל

דוד בן-דוד

כבוד הרב רונן, קהל קדוש.

אני וילדיי, חנה, אודיה, אביחי ושלומית מקדישים את הפרוכת הזו לבית הכנסת בניר עציון, שתפאר את ארון הקודש המפואר, תרומת ד"ר ברנשטיין, לעילוי נשמת רעייתי הצדקת, אימנו היקרה, עדינה בת ראובן וחנה נשמתה עדן.

כל הקרדיט לעיצוב, לצבעים, לקווים, לרקע ולעימוד של היצירה הזו שייכים לאמנית הדגולה הגברת מרים ברוכת הכישרונות.

הרעיון והכיתוב הם פרי מחשבותיי ומחשבות ילדיי. עדינה הייתה ילידת סלובקיה. סלובקיה, במלחמת העולם השנייה, הייתה המדינה הראשונה שביצעה את השואה. (רדיפות אכזריות היו כבר קודם מאז 1933, מיום עלות הנאצים לשלטון, אך בהגשמת ההשמדה ההמונית התחילו הסלובקים).

באביב 1942 אספו הסלובקים את כל בנות ישראל הבוגרות ומסרו אותן לגרמנים בפולניה להשמדה (הגרמנים אפילו קיבלו סכום כסף מסוים, עבור כל יהודי שקיבלו מהסלובקים).

בלילה שלפני איסוף הבנות, הבריחה עדינה את הגבול להונגריה וחייתה שם שנתיים, ברעב ובמצוקה ובעיקר בפחד נוראי מפני הז'נדרמריה ההונגרית האכזרית, מחשש שתיתפס ותוחזר בחזרה לסלובקיה להריגה. כעבור שנתיים פלשה גרמניה הנאצית להונגריה והחלה שואת יהודי הונגריה. או אז עדינה הבריחה את הגבול שנית לכיוון ההפוך- לסלובקיה.

עדינה השיגה ניירות מזויפים כנוצרייה ועבדה כעובדת סיעודית אצל גרמניה זקנה. הגרמנייה הייתה אדוקה ועל הקיר, מעל מיטת עדינה, היה מוצמד הצלוב. עדינה לא ידעה תפילות יהודיות, חוץ מתפילת "שמע ישראל" שבה הייתה אמא שלה מרדימה אותה כל לילה לפני השינה. עדינה הייתה מתכסה בשמיכה מעל לראש כדי לא להביט בצלוב, וכל לילה הייתה נרדמת בדמעות ובתפילת "שמע ישראל".

התפילה נסכה בה אמונה ותקווה, שתעבור בשלום את המצב הנורא.

ב-1947 עדינה עלתה ארצה והצטרפה לכפר עציון, ועוד הספיקה להשתתף בקרבות הראשונים של הכפר, ובמיוחד בקרב של ג' שבט תש"ח. אחר כך ליוותה למנוחת עולמים את הל"ה שנקברו בכפר עציון.

עדינה הייתה אז בהיריון מתקדם עם בתנו חנה, ובפיקוד החליטו להוציא גם אותה מהכפר ולצרף אותה לנשות הגוש בירושלים. בירושלים הנצורה, המוכית, המופגזת, הרעבה והצמאה סיימה עדינה את חודשי ההיריון וכמה ימים לפני הלידה הוצאה מן העיר בדרך בורמה וילדה בבית החולים בלינסון בפתח תקווה.

המוטיב השני בפרוכת הוא הכיתוב "והנצח זו ירושלים". זו דרשת רבי עקיבא במסכת ברכות על תפילת דוד המלך בספר דברי הימים: "לך ה' הגדולה והגבורה והתפארת והנצח וההוד". דרש רבי עקיבא: הגדולה - זו מכת בכורות, והגבורה - זו קריאת ים סוף, התפארת - זו מתן תורה והנצח - זו ירושלים.

בזמן המצור הכבד על ירושלים, החליטו מפקדי העיר שגוש עציון יכול לתרום רבות להצלת העיר. באחת הגיחות קיבלנו לגוש מפקד חדש ושמו מוש (משה זילברשמיט - מפקד ממפקדי ירושלים). מוש בא במגמה להעלות את מגיני גוש עציון עולה על מזבח הצלת ירושלים. בקרבות האכזריים במנזר "סן סימון" אנו בגוש, בלמנו את חטיבת שריון "ירמוק" של הליגיון הערבי ומנענו ממנה מלהצטרף ללוחמים ב"סן סימון" ובכך הצלנו את העיר.

בקרב הקשה בכ"ה בניסן, היו לנו בגוש אבידות קשות והרוגים רבים ומוש הספיד את הנופלים באומרו: "מה אנחנו ומה חיינו? אפס וכלום... וסיים את ההספד במילים: "תשובתנו נחושה: והנצח זו ירושלים". תחת הדגל "והנצח זו ירושלים" נלחמנו את המלחמות האחרונות עד לסוף המר. אבל ירושלים ניצחה! והנצח זו ירושלים.

לאחר נפילת הגוש, ולאחר שהבאנו את החללים לקבורה, עלינו בכל שנה להר הרצל להתייחד עם הקדושים. לאחר ההתייחדות, נסענו לנקודה אחת ליד מבוא ביתר, משם השקפנו על הגוש שחרב כולו ורק נקודה אחת בלטה בשטח: האלון העתיק הזה שבפרוכת. מן העץ העתיק שאבנו כוח ואמונה שעוד יום יבוא ונשוב מחדש אל האלון הזה.

המוטיב השלישי בפרוכת: "ואביא אתכם אל ארץ הכרמל" הוא פרי הגותו של יהודה, ועל כך מגיעות לו כל התודות והתשבחות.

המוטיבים שבפרוכת מסמלים גם את היצירה שלנו כולה, בניר עציון. ניר עציון נוסד בשנת תש"י 1950 ע"י שני גופים. קבוצת אחדות, ניצולי השואה, ואנחנו - שרידי כפר עציון.

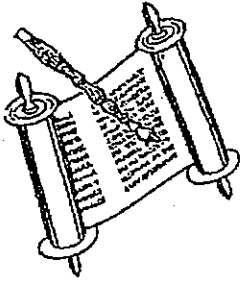
יהא נא זכרה של עדינה ינון לנצח בקרב מייסדי המשק ובקרב הדורות הבאים, ונשמתה תהא צרורה בצרור החיים, עם נשמות צדיקי ומעוני וגיבורי עמנו - אמן!

דרשה לטקס הכנסת ספר התורה-ל' ניסן, תשע"ג,

לזכר מנחם דוד ועתליה ברנשטיין, ז"ל.

קובי ברנשטיין

שלום רב,

ראשית ברצוני להודות לבורא עולם שהגיענו לרגע המרגש הזה: "ברוך אתה ה' אלוהינו מלך העולם, שהחיינו וקיימנו והגיענו לזמן הזה".

תודה רבה למשפחת שיפמן- שדרכה הכרתי את אהרליה נוימן, אדם נפלא וסופר סת"ם מדהים- תודה לך על העבודה הנפלאה, שתזכה לעוד שנות עבודה פוריות רבות, בבריאות מלאה.

את ספר התורה אחותי, פנינה בידרמן וילדיה, ואנחנו, הברנשטיינים, תורמים לבית הכנסת שלנו, ורציתי לומר מספר מילים על תרומה בכלל..

לפני בניית המשכן נאמר: "דבר אל בני ישראל ויקחו לי תרומה מאת כל איש אשר ידבנו לבו תקחו את תרומתי".

הטעם שנאמר, תקחו את תרומתי. לפי שרצה ה' לרמוז לישראל שאין הם מביאים משלהם. אלא, מביאים חלק קטן ממה שנתן להם ה' בביזת מצרים ובביזת הים. ללמדנו, שאין אדם תורם משלו כלום. שהרי האדם בא לעולם ריק וערום, וכל העושר שבעולם שייך לה'. שנאמר, "לי הכסף ולי הזהב" (חגי ב'). אלא שה' ברחמיו מלווה מכספו לכל אדם כראוי לו.

בתרומה ישנם שני יסודות חשובים: א: הרצון לתת באמת ובתמים. ב: "לשמה" הכוונה לייעד אותה כבר בשלבים הראשונים כתרומה למשכן.

המילה: תרומה היא: מלשון התרוממות רוחנית שנגרמת כתוצאה מהבאת התרומה, תרומה הנעשית מראש בנדיבות לב גורמת לשמחה .

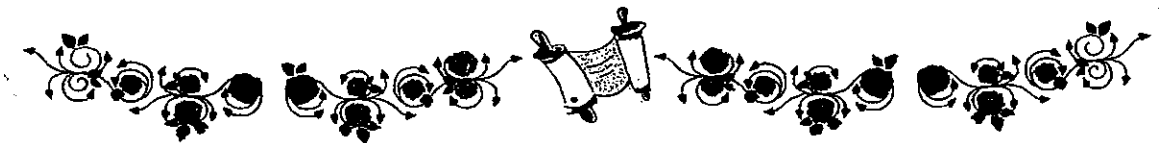
אמנם הזכרתי 2 יסודות הצריכים להיות בענין התרומה, אבל אני חשבתני על פן נוסף, שלדעתי הוא חיוני ומרכזי בנתינה בכלל ובתרומה בפרט.

הוזכר הרצון האמיתי לתת, ואני חושב שצריכה להיות אהבה וקשר אמיתי וחזק בין הנותן לבין המקום המקבל.

וכאן אני חייב לציין, בפעם המי יודע כמה במהלך השנים האחרונות- את ההוקרה שלנו לכל אנשי ובית ניר עציון.

לכן ההחלטה לתרום היתה באמת מעומק הלב, מתחושת השייכות שלנו למקום.

פנינה ואני חשבנו שתרומתנו נובעת מהחינוך לנתינה והתנדבות שראינו בבית לאורך השנים, וחלק מהדברים התבררו רק לאחר מותו של אבי.

אמא התנדבה במשך כ-13 שנים כמתנדבת "יעל", ברמב"ם, באחת המחלקות הקשות, שלא היו לה קופצים רבים- נירוכיורוגית, אח"כ בחנות יעל, וגם קצת במשרד של מרפאות חוץ, בועד של יעל, היא ארגנה טיולים למתנדבות. כשחושבים על כך, אז זה הקשר הראשוני עם ניר עציון- כי אני זוכר שהיא ספרה על פנינה ברוק ז"ל שהיתה מביאה לה שניצלים טריים מהמפעל ושרה שיפמן תבלי"א שעבדה ממש יחד עם אמי, בחנות של יעל.

אבא עשה קורס של מתנדבי "ערן", בשנים האחרונות, והתנדב במשמרות שבועיות, עזר לעשרות אנשים, והיו כאלו שבעזרה חוזרת ביקשו לשוחח עם מנחם, וכיאה לאבא של רופא הוא שמר על סודיות רפואית מוחלטת...

בהתאם לכשרונו המקצועי- הוא לקח על עצמו את הנהלת החשבונות של בית הכנסת שבו התפלל, בכרמל מערבי, ולאחר מותו התברר לנו מאנשי ויז'ניץ, שגם לשיבה של ויז'ניץ בחיפה עשה את עבודתו ללא תשלום. התנדב בועדת האתיקה של רואי החשבון, בועדת הביקורת של הועד למען החייל.

בנוסף, התנדב והופיע בבתי אבות, בספורים, בדיחות ושירים באידיש, ושם הוא נעזר בחגי שליוה אותו בנגינה, בעצם גם בהתנדבות..

ספר תורה שנכתב לעילוי נשמת קרובים ולזכרם הינו ארוע מרגש כשלעצמו. לפני כשנה, דיבר כאן דביר, בנו של גדי רז הי"ד, והדברים שאמר דיברו אלי מאד. הוא הסביר כי בשנה הראשונה לאחר הסתלקותו של אדם- יש את השבעה, האבל של השנה, התפילות והקדיש, הרבה התעסקות ופעולות שמאזכרות לנו כל הזמן את הנפטר. אולם לאחר השנה כבר אין את אותם ענינים, וכאשר אנו כותבים ספר תורה אנו משמרים את הקשר הן הרוחני והן הפיזי לאורך כל הזמן.

תרומה כזו מתאימה לזכר אבי גם מהסיבה שהוא היה בעל קורא, אהב ביותר את הקריאה, קרא כמעט את כל הפרשות לאורך השנה, בבית הכנסת שלו, וגם כאן אסף לו מעריצים שהתמלאו שמחה כשראו אותו כבר בתפילת ערב שבת, כי ידעו שלמחרת יוכלו להתענג על קריאתו, שהיתה רהוטה ונעימה.

לכן הכיתוב על המעיל של ס"ת לימים נוראים הינו- "קרוב ה' לכל קוראיו, לכל אשר יקראו באמת", וזה באמת מתאים לאבא- כאשר הוא מקוראי ה' במובן של קריאת התורה, קריאה עם אהבת ה' ואהבת הקריאה.

על המעיל השני הכיתוב הינו- " לא בְּשָׁמַיִם הוּא לְאֹמֵר, מִי יַעֲלֶה-לָנוּ הַשְּׁמַיִמָה וְיִקְרָהָ לָנוּ וְיִשְׁמְעֵנוּ אֶתְּהָ וְנַעֲשֶׂנָה".

ביהדות, "לא בשמים היא" הוא ביטוי המבטא את התפיסה כי התורה, על אף שניתנה משמים, היא אינה מעבר להשגת בני-אנוש, הביטוי משמש כיום כמטבע לשון מליצי במשמעות רחבה יותר: "זה לא בשמים"; כלומר אין הדבר נבצר מיכולת האדם, אם משתדלים מאוד להשיגו.

והמשפט הזה, במשמעות הרחבה שלו, גם למצוות וגם לחיים, מתאימה להורינו. אמא כאמור החלה להתנדב בגיל מבוגר, ולמרות הקשיים הפיזיים האוביקטיבים לא ויתרה..

אבא בעצם החל להיות בעל קורא כאשר היה בגילי, 50, כאשר אז הוא למד על בוריה את כל תורת הקריאה, ולא ויתר לעצמו, עד שהגיע כאמור לקריאה של כל הפרשות כמעט.

אנו מקוים שנוכל להנחיל גם לילדינו את השאיפה לנתינה ועזרה לזולת.

"עשר המכות" – במבט ניר עציוני

לקראת עלון פסח פנינו בבקשה לקבל פרשנות עכשווית לעשר המכות בהתאמה לניר עציון. ניתן היה להתייחס רק לחלק מהמכות ולא לכולן.

עלון פסח לא יצא לבסוף. אך הדברים שנשלחו אלינו עודם אקטואליים ומתאים לפרסמם בעלון חודש אייר בו חל יום הולדתה של ניר עציון. גם אם הדברים נכתבו בהומור ובקריצת עין, מסתבר שיש לנו הרבה מה לתקן.

מירי בן סירא

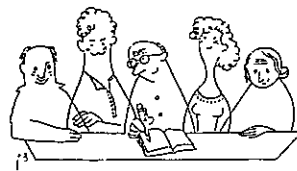
דם: בדיקות דם? קטן עלינו. עברנו לקולונוס... (קופיה?)
צפרדע: זן הולך ונכחד גם בניר עציון.

כינים: אנחנו לא נופלים במכה הזו מכל ישוב אחר בארץ.

ערוב: זהירות! אתה עלול להיתקל במשפחת חזירים העשויים ללא חת ומצפצפים על הגדר החשמלית.

דבר: קורים דברים בניר עציון. אי אפשר להתעלם מכך

ברד: של שינויים הנופלים עלינו חדשות לבקרים. אנחנו לא מספיקים לעקוב.

פסי מאור

דם: הישוב מזדקן. הבו לנו דם חדש!

צפרדע: צפרדעי הזבל: פעם הן היו ירוקות ושכנו בקרבת בתינו. היום הן מוטמנות באדמה ורק שקית האשפה הכבדה, שאתה נאלץ לסחוב למרחקים עודנה מטפטפת.

כינים: ברכה הכרוכה בעובדה שהילדים גדלו: גם הכינים נעלמו.

ערוב: להירדם לצלילי סרנדה של יללות תנים, להתעורר מנחירות חזירים מתחת לחלון ולראות מה נותר מהדשאים לאחר ביקורי הבית.

דבר: כלבת ברפת? מחלת הפה והטלפיים? היו פה גם דברים כאלה.

שחין: עם בוא החום הם מגיעים בהמוניהם: היתושים. לאחר מגע קרוב איתם (בעיקר בלילה) העור המגורד נראה כמו שחין.

ברד: של הודעות sms בטלפון הנייד מאת 1315. מי עומד מאחורי המספר הזה?

ארבה: הלכו היתושים? באו הזבובים, הנמלים, הברחשים ו"החומיינים". חיל גדול ורבו!

חושך: האם ה"חבר הקהילתי" יביא לנו את האור?

מכת בכורות: הלואי שיהיו פה הרבה ילדים, בכורים ושאינם בכורים. עם המכה כבר נסתדר!

אלי ליאון

בני ישראל קיבלו עליהם את 10 הדברות אחרי שהמצרים קיבלו עליהם את 10 המכות

ואנו במעט הומור בחיינו נקבל הכול בעין טובה – עין מעל עין.

דם: יחיד של דמים = כסף ואנו בכון של צניעות וחסכון בדמים

צפרדע: צפר - דע חשוב ודע , אל תצפור אפילו לציפור

כינים: שנהיה כנים איש לרעהו

ערוב: שנהיה ערבים זה לזה וזה בזה

דבר: מה שנבקש ונדבר לטובה , יקום ויהיה

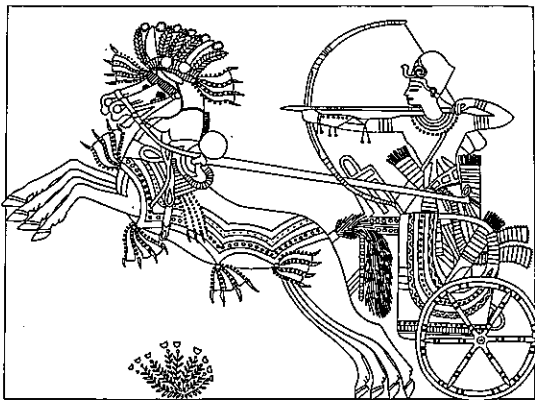
שחין: שכנות טובה בין המשפחות ושכינה שורה ביננו.

ברד: המשקה האהוב על ילדי ישראל בכלל והמשק בפרט

ארבה: הרבה אהבת חינום ביננו ובכול עם ישראל

חושך: ובימינו חושך שבטו –אוהב ילדיו (פעם –שונא בנו)

מכת בכורות: נבקש מהבכורים ומהבחורים שלא ישבו בחורים ולא יתנו מכות (ואף לא יתפללו לכון מכה)

דיוה מנדלבאום

דם: דם כחול.

צפרדע: מי שלא בקבוצת דם כחול בולע צפרדעים.

כינים: מה שנשאר בתקציב לאחר הקיצוצים זה כינים.

ערוב: אחד אוכל את השני.

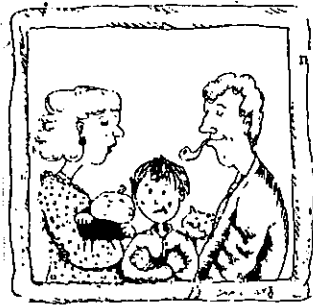
דבר: אין דבר, נעבור. גם כך נסתדר.

ברד: גזירות שנופלות עלינו כברד.

חושך: האחרון יסגור את הדלת ויכבה את האור.

מכת בכורות: מכה, בה החברה מתייחסת לילדי השכנים כשוהים בלתי חוקיים – שב"חים.

להיות בכור בן בכור

דוד ברמן

אני בן בכור לאב שגם הוא היה בכור.

חשוב לדעת קצת על ההיסטוריה של אבי כדי להבין את הרגשות שלי.

אבי, ג'ורג (גרשון) נולד בלטביה בשנת 1895 והגיע לדרום אפריקה באותה שנה. עד 1914, תחילת מלחמת העולם הראשונה, היו לו כבר 8 אחים ואחיות. אז הוא התגייס לצבא הדרום אפריקאי ובשנת 1918, סמוך לזמן שחרורו מן הצבא נפטר אביו. כבן בכור אבי הרגיש שחובתו לפרנס את המשפחה, לדאוג לאמו ולאחיו ואחיותיו. כתוצאה מכך הוא התחתן עם אמי רק בהיותו בן 45.

אני נולדתי לאבא שלמרות שהיה מסור ומעורב בחיי, עבר את הגיל של סובלנות וסבלנות שאנו מצפים מהורים צעירים יותר. נוסף לכך הוא התגייס שוב לצבא במלחמת העולם השנייה, כאשר אני הייתי בן חצי שנה בלבד.

מאז שאני זוכר את עצמי עברנו מבסיס לבסיס לעיתים קרובות, בעקבות אבי. בכל פעם היה עלי להתחיל חיים חדשים ולרכוש חברים חדשים. בתחילה הייתי רק עם אמא, אך כעבור שנתיים נולד אחי ריימונד וכעבור שנתיים נוספות נולדה אחותי ג'ודי.

בהיותי בכור נאלצתי להיות תמיד הילד הטוב ובהעדר אבי, שהיה עסוק בצבא, להוות דוגמה טובה לאחי ואחותי. זה הקים בי רגש של אחריות. אמי נפטרה כשהייתי בן שש ובמשך חמש שנים שהינו אצל דודתי. כאשר הייתי בן 11 ואחי בן 9, נשלחנו שנים לבית יתומים ביוהנסבורג (אחותי הקטנה נשארה אצל הדודה), כאן התחזק רגש האחריות שלי לאחי. כעבור 18 חודשים מצא אבי בית קבע והחזיר את שלושתנו הביתה.

מעניין לשים לב שלמרות שהדודה היתה דתית רק אני חזרתי בתשובה. אולי זה מפני שהייתי הבכור.

ב-1963 התחתנתי עם מלני ויש לנו ברוך השם שלושה ילדים.

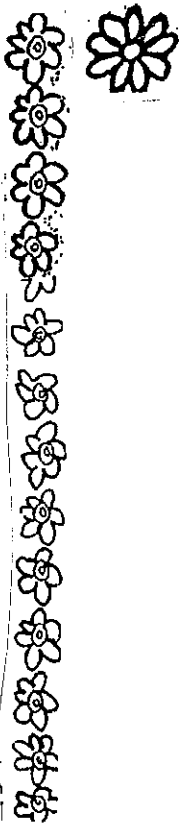
עכשיו התחיל החלק החשוב ביותר כבכור. הבכור שלי, דני, התחיל ללכת לגן שהיה שייך לשיבה היחידה בדרום אפריקה והוא זה שלימד אותנו את ברכת המזון. מלני הכשירה את הבית כדי שנוכל להזמין את החברים של דני הביתה. מכאן הדרך לחזרה בתשובה היתה קצרה.

מילאתי כמה תפקידים בקהילה ביוהנסבורג: בגיל 17 הייתי יו"ר מועדון הצעירים היהודיים ביוהנסבורג, אח"כ הייתי ראש מחנה החופש שנקרא "ביקור חולים" וגם הייתי יו"ר מועדון כדורגל בשם "בלפור". בשלב מסויים הייתי גם מארגן מועדון לאנשים בוגרים בעלי צרכים מיוחדים (גילאי 18 ומעלה). אך כל התפקידים האלה לא היו חשובים לי כמו העבודה שעשיתי לאחר שחזרתי בתשובה – עיסוק עם נוער של קהילת גלנהנזל, תחת הרב טנר.

כל הדברים האלה נראים לי תוצאה של היותי בכור שלמד לעמוד על רגליו בגיל צעיר. ההשפעה של הבחירה של דני הבכור ניכרת בבחירה לעלות ארצה, להגיע לניר עציון ולהמשיך באורח חיים דתי.

הרכות מכל האם

לדניאל ואורי וייל
לתמי ונתנאל וייל
להולדת הבת הנכדה **טליה חנה**

לאליה ורוחן זריבי
לחוה ואריה זריבי
להולדת הבן נכד **אחיה יוסף**

לאדרת ודוד לקסנר
להולדת הבן **איתן**

לרחלי ויונתן ליזרסון
להולדת הבן **ברקאי שלום**

ליהודית ויוסף בקרמן
להולדת הנינה **כרמל**
נכדה לרחלי ז"ל ובני לוין
להולדת הנין **נדב**
נכד למשה ופנינה בקרמן.

לנאוה ושמואל זמיר
להולדת הנכדה **הודיה שולמית**
בת לשני ופיני מושקוביץ
נינה לשולמית ובנימין זמיר ז"ל

לפלורה וגרשון טל
להולדת הנכד **יפתח**
בן לערן וענת טל
נין לחנה ומיכאל טאליקוצו ז"ל.

לדינה וישי קדר
להולדת הנכד **דוד טוביה**
בן לבועז ואלינור קדר

לבתיה וצביקה אלבין
לשלמה ליאון
לנישואי **דורון עם טל**

לפנחס מוטוט
לנישואי הנכד **דניאל**
בן לנגה וניסים טובלי
נכד ליונה מוטוט ז"ל.

לאודיה
לאינדה ואורי גריידי
ולשושנה גריידי
לבת המצווה.
נכדה לשלמה גריידי ז"ל

לטלאור
לטלי וטל ליאון
לחיה ואלי ליאון
לשלמה ליאון
לבר המצווה.

לדוד וג'יין ברמן
לבר המצווה של הנכדים
נעם בן דני וחני
יעקב בן אורי ורננית

לחיה ואלי ליאון
לשלמה ליאון
להולדת הנכדה **נינה**
אילה

בת לקובי ויפית ליאון

לבתיה וצביקה אלבין
לשלמה ליאון
להולדת הנכדה **נינה מור**
בת לעדי וצח קפלנסקי

מן הארכיון

ברצוננו לפתוח מדור חדש בעלון: "מן הארכיון" ובו נביא דברים מן העבר הקרוב והרחוק הן מן הארכיון שלנו שעומד בפני חידוש פעילותו והן מארכיונים פרטיים או עזבון של חברים. אם יש לכם מכתבים, מסמכים, תמונות שיש בהם עניין לצבור בניר עציון, נשמח לפרסמם בעלון וכן לקבלם לארכיון.

הפעם אנו מפרסמים מכתב שכתב דוד בן דוד אל יהושע רייך ז"ל בעת ששהה בארה"ב לרגל שמחה משפחתית. חשוב להזכיר שאפשרות הנסיעה היחידה באותה תקופה היתה באמצעות אניה והדרך ארכה שלושה שבועות לכל כיוון. לפני יציאתו לחו"ל בקש יהושע מן החברים שיעדכו אותו על הנעשה במשק.

המכתב נמצא בעיזבונם של יהושע ויהודית רייך ז"ל.

מכתב מדוד בן דוד אל יהושע רייך - י"ב כסלו תשכ"א 1.12.1960

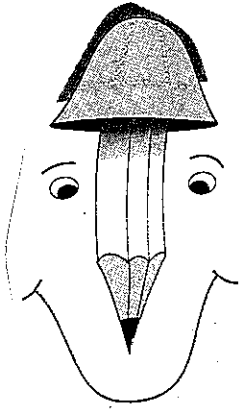
שלום רב לך יהושע,

יהודית ספרה לי שקבלת את הדואר שלנו וששמחת בו מאוד. אני מקוה שהפעם תשמח כפליים, כי איש בשורות אני היום. ובכן, הט אוזן: למשפחת קולמן נולדה בת וקוראים לה רחל, למשפחת גייך רחל, למשפחת בן-סירא נולד בן וקוראים לו ישראל מאיר ולמשפחת שיפמן נולדה בת וקוראים לה? ... לא רוצים לגלות לי. כפי שאתה רואה לא ישנים כאן...הולכים ב"ה משמחה לשמחה ומקידוש לקידוש (גם ה"בר מצוה" של קצר נחוג באולם שלנו), ואלמלא רגש הצניעות הייתי מספר לך שמצפים לשמחות נוספות...

ועדת מנויים הצליחה להביא להצבעה הרכב של המזכירות החדשה, כדלקמן: חנוך חמלניק, יצחק פלש, עזריאל ברוק, צבי יעקבי ויהושע סעדון. (יוסף שהם יוחלף בטיביל). עובדה זו גרמה לסיפוק רב בקרב החברים ואנו מאחלים לוועדה הצלחה בהרכבת יתר הועדות.

תסיסה מסוימת הסבה האספה הכללית האחרונה בקשר לפניית משפחת ויזל להתקבל בחזרה עם זכויות. מעבירים כעת הצבעה בנדון. בית הספר עבר בשעה טובה ומוצלחת למשכנו החדש ועתה הכל מה שהיה קשור לבית הספר נושם לרווחה. בחנוכה יחוגו את המאורע.

משפחת ביר חזרה למשק ומצב הבנות מניח את הדעת. כתוצאה ממזג האויר ותנודותיו בעונה זו של השנה מספר ניכר של ילדים חולים וסדרנית עבודה מתקשה בסידור. פיטרנו את האחות וקיים סיכוי לפתור בעיית האחות במשק בכי טוב. ילדי כתי' מתכוננים לבחינת סקר בעוד מספר ימים ועובדים קשה מאוד, נאחל להם הצלחה. לפני מספר ימים ארחנו כאן את ראש עיריית טרייסטה, הפרופסור קומבט והאורח התרשם באופן חיובי ממפעלנו. ועדת התרבות פעילה. נפתח המועדון במוצאי שבתות ומארגנים שעורים באנגלית בהדרכת יוסף בקרמן.

בשדות הספיקו לסיים את הזריעה והגשם האחרון הנביט את הזרעים. השבוע ירדו כ-13 מ"מ גשם והכמות הכללית מגיעה כבר ל-78 מ"מ. האמיסיה כבר יצאה ואנו נתקלים בבעיית השגת בטחונות, עושים מאמצים להתגבר על כך. בשבוע הבא יתקיים הכנס של משרד הפנים בבית המרגוע ואנשי הצוות מלאים עבודה. יוסף שהם נמצא בכפר דרום בעזרה למשק. ועדת חברים עובדת על התקציב. נמצאים ברשותנו התקציבים השונים של המשקים השיתופיים מסוגנו ומתברר:

- 1) שהתקציב שלנו הוא הנמוך ביותר בין התקציבים של המשקים מסוגנו, אך ישנם יתרונות שונים שחברינו נהנים כאן ובמקום אחר לא.
- 2) כמעט כל המשקים העלו בזמן האחרון את התקציב.
- 3) יש התייקרות ניכרת בהרבה מצרכים.
- 4) האינדקס הכללי עלה ב-2.72 מאז השנה הקודמת.

גורמים אלו מניעים את חברי הועדה להמליץ על העלאת התקציב גם אצלנו. יש להניח שבקרוב תובא הצעה להעלאת תקציב בפני המוסדות השונים. הועדה מתלבטת גם בבעיית סידור עבודה של החברות.

נו, זהו בערך הכל. משפחתך ב"ה בסדר ומסתדרת קל או קשה, העיקר שמסתדרת. נשמח לקבל מכתב גם ממך ולשמוע על הנעשה ונשמע בארץ הגדולה והעשירה. איך אמריקה בעיני קבוצניק? ואיך קבוצניק בעיני אמריקה? אנא כתוב!

ובזה אסיים. דרישת שלום מכל צבור החברים.

בברכות נאמנות, דוד ב"ד

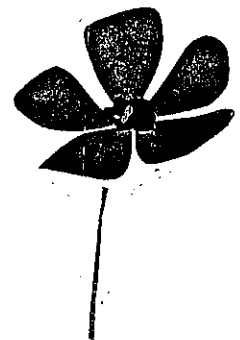
תנחומים

לפלורה טל במות אביה מרדכי לעזימי

לטוני פרידמן במות אחותה מוזל

לנתנאל וייל במות אביו יצחק וייל

מן השמים תנוחמו!

בשנת 1994 פנתה ועדת חינוך דאז למזכירות בבקשה לבנות מבנה
ראוי לגני הגילאים הצעירים.

לאחרונה התבשרנו כי אושרה לנו בניית אשכול גנים.

ועדת החינוך שמחה על ההיענות המהירה לבקשתה!

10/5/94 כ"ה

לכבוד,
מזכירות/ועדת משק,
כאן.

לפני כשנה העלנו בישיבת מזכירות את הצורך בבניית מבנה חינוך,
שישמש את התינוקות, המעון והפעוטון. בזמנו, נאמר לנו, שהענין
ידון עם גמר בניית המפעל.

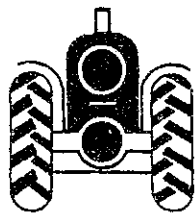
לא יעלה על הדעת, שילדינו יבלו שעות רבות, יום-יום, בצריפים
רעועים, שהוכרו על ידי מהנדס המועצה כבלתי ראויים לשימוש
(דליקים).

כמו-כן, מבנים אלו אינם מותאמים לשמש כמבני חינוך לגילאים אלה,
ולכל גיל אחר בכלל.

נא תשובתכם.

הדסה, חיה, נירה, פסי, תמי.
ועדת חינוך.

איפה הטרקטור ? / יהושע אניקסטור

התפרסם בעלון קיבוץ יבנה:

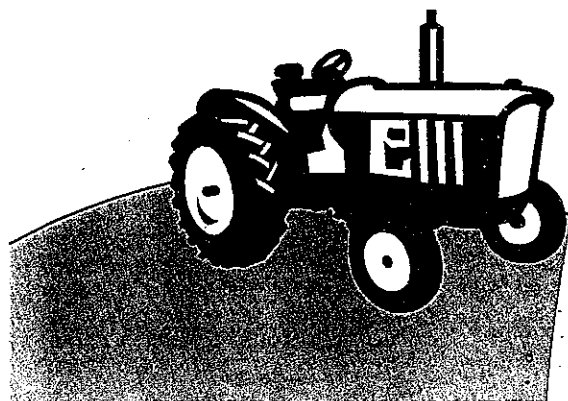
לחצתי ברגלי פה ושם – שום דבר לא עזר. ואז הבנתי שצריך לעשות משהו. לקפוץ – היה נראה לי לא מעשי. בשנייה של מחשבה נוספת הטיתי את ההגה לכיוון שיחי אלת המסטיק בצד הדרך. הטרקטור נסע כמה מטרים ונדם.

מבוהל השארתי את הטרקטור בין השיחים ורצתי בחזרה לרחבת תדר האוכל. שם מצאתי קהל גדול מחפש את הטרקטור שנעלם. כמעט ורציתי להודות שזה אני, אך מוסכניק עם פנים זעופות ועם פטיש גדול ביד אמר: "אם אתפוס אותו אשבור לו את אצבעות הידיים והרגליים". ואז ויתרתי על רעיון ההודאה באשמה. הסתכלתי לכיוון השיחים ולא ראיתי שום שריד לטרקטור. אני מקווה שמצאו אותו בינתיים.

אנשי ניר עציון – אני מבקש סליחה ומתנצל!

אוטובוס המטיילים (טיול חורף מסי' 4) טיפס במעלה ההר לכיוון ניר עציון. נמנממתי ולפתע קלטתי, כאן זה קרה! והסיפור הוא זה:

קיץ 1951 (כן, לפני 62 שנה) הגענו – שבת עציון מסניף בני עקיבא בירושלים למחנה עבודה בישוב החדש – ניר עציון. בוקר יצאתי מתדר האוכל ועיני קלטו ברחבה טרקטור אדום גדול. אני נער ירושלמי שזו לו הפעם הראשונה לראות דבר כזה, התקרבת, בחנתי, הסתכלתי, ואחרי דקה מצאתי את עצמי יושב בכיסא, אוחז בהגה, מסובב לכאן ולכאן, דוחף ברגל את הדוושות ואז – הטרקטור זז. בתחילה זז ולאחר מכן, במהירות הולכת וגוברת נוסע במורד הכביש. לשנייה אחת (ואולי יותר) מצא הדבר חן בעיני, אולם לאחר זמן קצר קלטתי שאני פחות ופחות שולט בהגה.

טיול אופניים אביבי

נירה רון

ביום שישי אחד של תחילת האביב יצאנו לטיול אופניים.

יומיים קודם יגאל בישר לי: ביום שישי אנחנו יוצאים לטיול אופניים נחמד, להר חורשן, נחל שלף והסביבה. לא ארוך – 20-30 ק"מ, לא קשה, יוצאים ב- 8:00 ב-11:00 אנחנו כבר בבית. אני אוהבת טיולי אופניים במיוחד באביב, כמובן אם הם לא אתגריים מדי. יוצאים לטבע, עושים פעילות גופנית מתונה באויר הצח, נהנים מן הנוף ומן הפריחה. רואים את הנוף מזווית קצת אחרת ומספיקים הרבה יותר מאשר ברגל. יופי!

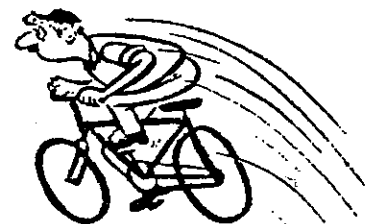
בישלנו לשבת ביום חמישי וביום שישי ב- 8:00 בבוקר היינו מוכנים לצאת לדרך.

היינו ארבעה: גרשון טל עם המפה, תפקידו לנווט. יגאל, אחראי על הטבע - על ההשכלה שלנו בנושא. משה דר בתור הנהג והמקטר הבלתי נלאה (שהפעם, למעני היה מתון יותר) ואני מה? העמסנו את האופניים על הטנדר ויצאנו לדרך. גרשון אמר: "טוב, את תכתבי לעלון על הטיול". אהה! אני, אם כן, צורפתי על תקן של עיתונאית...

נסענו עד בת שלמה, שם אנו מתחילים את הרכיבה על האופניים. בפאתי בת שלמה, מגרש חניה שהיה כבר כמעט מלא בשעה זו של הבוקר. אנחנו לא הרוכבים היחידים בשטח. בקושי מצאנו מקום חניה בקצה המגרש.

מתחילים את הרכיבה בירידה תלולה ולא סלולה. הרוכבים האחרים, הצעירים מאיתנו בשנים עוברים אותנו בשטף. אני יורדת ברגל עם האופניים מובלות בידי (אעשה זאת הרבה פעמים היום – בכל מקום שיש ירידה תלולה מדי או עליה קשה מדי). הפעם זה השתלם: יגאל גילה מיד פרח נדיר הצומח פה לרוב – דונגית ארצישראלית. פרח מיוחד בצבעים של סגול כהה ולבן צהבהב. גם הוא עוד לא נתקל בו והוא מכיר אותו רק מן התמונה במגדיר הצמחים (בשבילו זה מספיק-הטיול כבר היה שווה). הוא קורא לכולנו לראות, זה חלק מן ההשכלה שעלינו לקבל היום...

הגענו לתחתית המדרון וגם אני עולה על האופניים. אנחנו פונים ימינה ונוסעים בדרך עפר העולה במתינות. מזג האוויר נפלא, לא חם ולא קר, מעונן ולכן אין שמש, אנחנו מדוושים להנאתנו בדרך העוברת בתוך חורש ירוק. הדרך נראית לי כמישור אך המאמץ הנדרש ממני לדווש מספר לי אחרת. אני כמובן מפגרת אחרי שלושת הגברים הרגילים לצאת שלוש פעמים בשבוע לרכיבה בהרים כשהם מתחרים בשעון. מדי פעם הם נעצרים ומחכים לי, מיד כשאני מגיעה ממשיכים בדרך. אני נהנית בדרכי שלי. חנייה קצרה לארוחת בוקר - יושבים, אוכלים מדברים. נחמד.

ממשיכים ברכיבה. הגענו לנקודת הטריג (הנקודה הגבוהה בדרך). זהו הר חורשן. מכאן ירידה תלולה מוכיחה לי שתחושתי שעד עכשיו עלינו היתה נכונה. ירידה תלולה מדי, בדרך מלאה אבנים מחייבת אותי לרדת מן האופניים וללכת ברגל. כך שאני רוכבת והולכת לסירוגין.

ברכיבה על אופניים בשטח (שלא כמו בנסיעה על הכביש שם הדרך סלולה וחלקה), אסור לחפש בעיניים את המכשולים, את האבנים, כי האופניים תמיד נוסעות בעקבות העיניים. אם תסתכל על האבן ממנה אתה רוצה להימנע אין ספק שתעלה עליה. צריך ללמוד להסתכל על הרווחים בין האבנים שם אנחנו, האופניים ואני, רוצים לעבור. בעצם זה כמו בחיים: כאשר מחפשים רק את המכשולים ואת הדברים השליליים, אלו הדברים בהם אנו נתקלים שוב ושוב. צריך ללמוד לזהות את הרווחים בין המכשולים, את ההזדמנויות! ברכיבה על אופניים, כמו בחיים, זה לא תמיד כל כך קל.

בסוף הירידה אני על האופניים, מגיעה במהירות לצומת T. כאן אני רואה את גרשון מימין ואת יגאל משמאל. לאן ממשיכים? ברגע האחרון אני מחליטה להמשיך אחרי אלוף נעורי. אופס! שגיתי פעמיים: פעם אחת בכיוון, הכיוון הנכון היה לימין. ופעם שניה כשהחלטתי מאוחר מדי – סבוב חד מדי ואני משתטחת על הקרקע עם האופניים (לא בפעם האחרונה היום). אני ממהרת לקום – הכל בסדר! (שרק לא יצטערו על כך שלקחו אותי).

אנחנו ממשיכים לרכב הלאה. עכשיו במישור בין השדות. מתלבטים קצת לגבי המסלול. כבר ברור לכולנו שהדרך תתארך מן המתוכנן (בגללי או שלא בגללי). אני כל הזמן מאחור, נאבקת בדרך ובכל זאת נהנית. על הדרך יש מעברי בקר, אותם צריך לעבור בזהירות. במעבר בקר אחד אני רוכבת וברגע האחרון אני מבחינה שהירידה ממנו תלולה במיוחד. מפחיד! שימוש לא נכון בבלמים ואני מבצעת סלטה מרהיבה. על הראש! היתה לי קסדה כמובן (לא יוצאים בלי קסדה). אני מוצאת עצמי על הקרקע. יגאל ומשה רצים אלי – את בסדר? כן, כן, אני בסדר. מסתירה את הכאבים. הכאבים ילוו אותי בימים הקרובים, אבל עכשיו אפשר להמשיך.

ממשיכים. שדה עצום של כלניות לפנינו. כלניות לכל מלוא העין. הפרחים האדומים היפהפיים האלה שממלאים את כולנו שמחה. יופי שאין לתאר. המרחב הפתוח והירוק מנוקד באדום. זוהי ארץ ישראל שלנו! אנחנו יורדים מן האופניים והולכים ברגל. לפעמים אפילו מושב האופניים גבוה מדי, רוצים להרגיש קרוב לטבע, ליופי הזה, להיות בתוך הטבע, לא מעליו. אנו חוצים ברגל לכיוון הכתם הכחול שאנו רואים במרחק – תורמוסים! כחולים, נפלאים...

הזמן דוחק ויום שישי היום והשעה 11:00 כבר מזמן עברה. אנחנו צריכים להגיע לטנדר במגרש החנייה. בצער אנחנו עוזבים את שטח התורמוסים וממשיכים לרכב בין הכלניות. מרחוק נראה מגרש החנייה בבת שלמה. יגאל ואני מקצרים דרך המטע. נאלצים להעביר את האופניים מעל שתי גדרות. גרשון ומשה ממשיכים בדרך. המסלול מסתיים בכביש העולה לבת שלמה, סלול אך תלול ואני כבר ממש עייפה. אני עולה עם האופניים ברגל. לתומי חשבתי שהפעם קיצרנו הרבה ונגיע ראשונים. גרשון ומשה כבר מחכים לנו, שעונים על הטנדר.

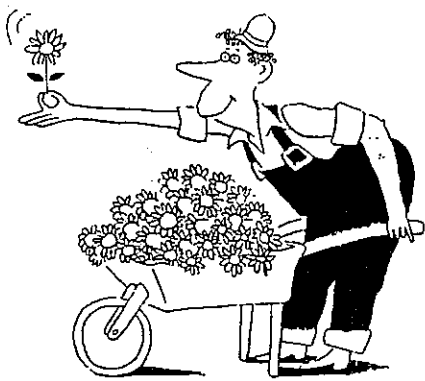
גרשון אומר: טוב, השעון שלי, המורכב על האופניים מראה שמתוך ארבע שעות רכבנו שעתיים וחצי.

זה אולי מה שנסעו האופניים שלו. מעניין מה היה מראה השעון, אילו הורכב על האופניים שלי...

הגענו הביתה ב - 13:45. אני הגעתי רצוצה, אחרי רכיבה של 22 ק"מ ושתיים וחצי סלטות (אני בסדר, תודה ששאלתם). טוב שמחר שבת.

מתי יוצאים שוב?

מועדון הוותיק

מועדון הוותיק פועל כבר כשלוש שנים.
לפני כארבעה חודשים הוקם צוות ובעקבות כך הפעילויות במועדון קבלו תנופה.

במועדון קיימות מספר פעילויות:

1. מועדון יום שלישי-

מועדון הסרט הטוב, הרצאות בנושאים שונים, מסיבות ראש חודש ועוד...
תודה לרב על דבריו היפים בערבי ראש חודש וחגים.

במסגרת המועדון אנו יוצאים לטיולים באזור הקרוב והרחוק- הגענו לדרום לראות את פריחת הכלניות המדהימה, ביקרנו גם בבארות יצחק הישנה וסעדנו ארוחת צהרים טובה בקיבוץ סעד. שמחנו שהצטרפו גם חברים צעירים יותר, היה נפלא !!!
הטיולים בהדרכתו של יגאל רון.
טיולים נוספים בהמשך... לאחר פסח.

מועדון הזמר בהדרכתה של אסתר לסר שהיה פעיל במשך כשלוש שנים, הופסק לצערנו עקב פטירתו של בנימין זמיר ז"ל.
נקווה שנחזור לשיר עם אסתר וזו הזדמנות להודות לה.

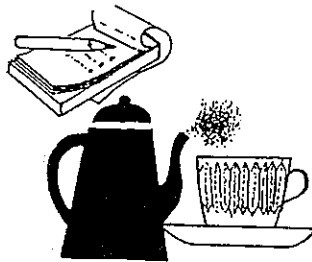
2. מועדון יום רביעי-

בימי רביעי מתקיים מפגש קבוע עם אביבה פלבניק בנושאי אקטואליה שונים ועיון בפרשת השבוע. תודה לך אביבה על ההתמדה וההשקעה הרבה!
כמו כן יש שעור ביוגה בהדרכתה של תמי, מדריכת יוגה מבחוץ.

אנו מצפים לסיום עבודות השיפוץ של המועדון ובעז"ה כל הפעילויות יתקיימו בו באופן קבוע.

לשמחתנו ישנה הענות גדולה והשתתפות רבה בפעילויות השונות ואי"ה נוסף ונפתח את מועדון הוותיק שלנו.

יגאל, מיכל ויעלי.

ועדת קשר

מיכל חרמון

האמת שאין ועדת קשר לחיילים בניר עציון וחבל.

הועדה שנבחרתי אליה לפני כשבע שנים הפכה לוועדת חבילות לחיילים כי זה מה שעשינו, בעצם.

מכל מקום, השנים עברו, אורון סיים מזמן את הצבא והלל, בעז"ה, עומד לסיים וגם אני פורשת מהכנת החבילות ומפנה מקומי לאמהות לחיילים שיעשו את העבודה, וזו עבודה ומחשבה. והאמת, אהבתי לעשות זאת אפילו שלא מקבלים הרבה פידבק מן החיילים. היה שווה, כי אלה שכן ידעו להגיד מילה טובה וחיוך על פניהם, עשו זאת בשביל כולם.

אז המקום פנוי, החבילה הבאה באזור ראש השנה, כך שיש זמן לבוא ולהתעניין מה עושים, איך עושים וכו'.

הרבה הצלחה לחיילים שממשיכים והצלחה לאלה שסיימו: ירון וייל ויבון מאור.

זו ההזדמנות להודות למיכל, שנשארה לבדה במערכה ולא חדלה לפנק את בני המשק בחבילות מלאות כל טוב. תודה רבה מהחיילים, בנות השרות והוריהם. כל הכבוד!

ברכות הצלחה!

לדליה בן סירא
לרות כהן
היוצאות לשרות הלאומי

לירון וייל
ליבון מאור
המשתחררים מצה"ל

לאורן יהלום חייל מילואים מצטיין – כל הכבוד!
+++++

תודה

תודה מייוחדת ליוסי

מיכל חרמון

מאז החל רעיון הסעודות של שבת הגדול, בכל שנה אנחנו במתח – מתי יוסי ישים את המודעה המיוחדת המזמינה אותנו להרשם לסעודות שבת הגדול.

כן, כולם יזדו – כולם מחכים!

והנה שוב היא מתנוססת על לוח המודעות. זו הרשימה שמתמלאת בביר עציון הכי מהר והכי הרבה. כן, יוסי זה ממש עוזר לכולנו.

זה רעיון יפה, שבת אחים גם יחד...

ומתוך זה שנהיה באמת יחד ולא רק בשבת זו.

תודה לך יוסי אישית ממני

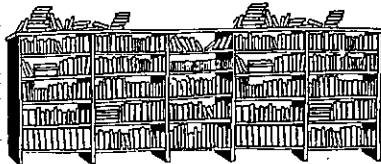
ואני חושבת שמעוד רבים אחרים. ישר כח!!!

מה חדש בספריה?

מירי בן – סירא

ספרים חדשים שנרכשו לאחרונה לספריה:

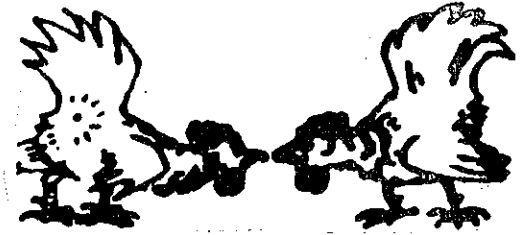

1. האסיפה האחרונה/ ישראל עוז.
2. כמיהה לעדן/ נעמי רגן.
3. הפרדס של עקיבא/ יוכי ברנדס.
4. אחות דג'אני/ אלון חילו.
5. עיניים כחולות מדי/ מירה מגן.
6. אלגנטיות של קיפוד/ מוריאל ברברי.
7. קיצור תולדות האנושות/ יובל נח הררי.
8. חוטים מקשרים/ ויקטוריה היסלופ.

הספריה פתוחה לילדים ולמבוגרים בכל יום חמישי בין השעות: 17.00-19.00.

להתראות בספריה!

סיכום לול 2012

דני בלכמן

סיימנו גם השנה במקום מס. 1 . בתוצאות המקצועיות בין קיבוצי אמבר [40 במספר] אלו תוצאות מצוינות המציבות את ניר-עציון על המפה מזה 1/2 עשור ברציפות במקום הראשון .

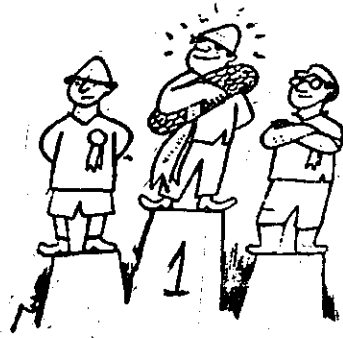
שנת 2012 הסתיימה ברווח של 40 % פחות משנת 2011 שהיתה שנת שיא. עקב המשבר שנוצר נכנסה מועצת הלול להסדר , בעקבותיו צומצמה המכסה בענף הלול לכל המגדלים.

את התוצאות רואים ומרגישים בשטח, המחיר בשוק קפץ חזק וגם אנו מתחילים לנשום.

סיימנו שתי להקות מתחילת 2013 והרווח כבר עולה מעל התוכנית השנתית, אנו תפילה בע"ה שנמשיך מעלה מעלה.

מי שיסתובב בלול בימים טרופים אלה יחשוב שהגיע למחנה צבאי סודי סגור ומסוגר אז אפשר להירגע בסה"כ האיחוד האירופאי כפה עלינו הסדרים חדשים הכוללים בטון סביב הלולים וגידור היקפי כולל שערי כניסה לכל המשאיות.

היות ואנו לול קטן המשימה היא להתייעל כל הזמן, ואומנם מפעם לפעם אנו מסימים לשווק להקה ועומדים מתפעמים מהתוצאות: להקה אחרונה שברנו שיא כל הלול כ- 60000 אלף עופות בלילה אחד, המשקל כ-2.4 ק"ג משווק. בגיל 37 יום ממוצע זכרים + נקבות.

איך אומרים החברה ישתבח שמו!!

טעים טעים!

מתכון
מספר המתכונים של שדמות מחולף
מספר צ"י רותי שיגה עם הסיפור

עוגת שכבות

לבצק:

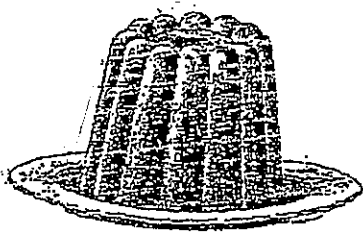
- 4 כוסות קמח לבן
- 4 כפות סוכר
- 1 1/2 חבילת מרגרינה
- 1 שמרית
- 1/4 כוס מים
- 4 חלמונים

למילוי:

- 4 חלבונים
- 2 כוסות סוכר
- 2 1/2 כפות קקאו או נס קפה
- 1 ביצה למריחה

והסיפור:

כשעוד גרנו בניר עציון, לפני כמעט 29 שנים, לברית של עמית, קבלנו עוגה זו מיהודית רייך, מוטיקות המקום ואופה מצטיינת. העוגה התחסלה בין רגע וכמובן בקשתי את המתכון. מאז הוא עבר הרבה ידיים אופות ואוכלות עד שבחנוכה, כשארחתי את המשפחה לרגל יום ההולדת של אבי, מישהו שאל אם זו "העוגה של שאולה"? מיד הבהרתי שזו "העוגה של יהודית" ושמרתי על זכויות יוצרים.

הכנה:

- א. ללוש בצק מכל החומרים ולהניח לכמה שעות במקרר.
- ב. להקציף את החלבונים ולהוסיף בהדרגה את הסוכר.
- ג. רק לאחר שהקצף חזק להוסיף את הקקאו.
- ד. לחלק את הבצק ל- 3 חלקים.
- ה. לרדד שכבה של בצק ולהניח בתבנית מרובעת שלח התנור על נייר אפיה.
- ו. למרוח מחצית מן המילוי ועליה להניח עוד שכבה של בצק וכו'.
- ז. למרוח ביצה על השכבה העליונה של הבצק, ולחורר אותו במזלג.
- ח. לאפות בתנור שחומם מראש לחום בינוי כ- 40 דקות.

טיפ: אני מגלגלת את הבצק על המערוך וכך מעבירה לתבנית. ניתן להקפאה.

חצי שנה חלפה מאז העלון הקודם. עונות השנה התחלפו, חגים נחגגו. היו שמחות בבתינו ולצערנו, נפטרו שני חברי משק ותיקים. אכן, פרק זמן ממושך שיקשה עלינו לסקר אותו במדור זה. למרבה המזל, התברכנו במנהל קהילה חרוץ, רפאל צרפתי, הנוהג להוציא דפי מידע לחברים ובהם עדכונים שוטפים על הנעשה במשק ואפילו מייתר את קיומו של מדור "בין עלון לעלון".

הציבור הזומן השנה לשתי מסיבות חנוכה. האחת ביחד עם אנשי עין הוד התקיימה בכפר השכן לאחר שאנו ארחנו אותם לפני שנה במ"ו בשבט. נקווה שזו התחלה של מסורת לקירוב לבבות אנושי ולא רק גיאוגרפי. מסיבה נוספת התקיימה במשק ואת רשמיו ממנה כתב קובי ברנשטיין במייל תודה לועדת תרבות: "היה נחמד, משחרר, מצחיק, אנרטי ועם זה גם קצת רצינות על החג והמשמעויות שלו כלפינו. והכל במינוחים הנכונים בדיוק".

בחודש טבת, 18.12.12, ביום שלישי שנאמר בו פעמיים כי טוב ידע בית הכנסת שלנו חגיגה כפולה. ברוב עם נחנך ארון הקודש החדש, המפואר והמרווח, תרומת משפחת ברנשטיין לזכר הורי קובי שהלכו לעולמם, ופרוכת מרשימה המתארת מסכת חיים שתחילתה בשואת אירופה, המשכה בכפר עציון וסופה בניר עציון, תרומת משפחת בן-דוד לזכר עדינה ז"ל. הרב רוני התורמים נשאו דברים מרגשים בטקס ומעצבת הפרוכת הרצתה על הנושא: אמנות יהודית.

לפני שבועיים התקיים טקס חגיגי נוסף של הכנסת ספר תורה חדש להיכל, אף הוא תרומת משפחת ברנשטיין. בדבריו ציין קובי, כי אביו הפך להיות בעל קורא בהיותו בן 50 וכי אין ראוי מספר תורה ומארון הקודש בו הוא שוכן להיות לו הנצחה. ארון הקודש החדש עוטר בינתיים בפרוכת יפה נוספת, הנושאת עליה את רקמת שבעת המינים תרומת משפחת ארז לזכר שמואל בק ז"ל, אביה של נעמי, ולזכר גדליהו יוסף הוכבוים ז"ל, אביו של חיים.. יישר כוח לכל התורמים.

לקראת ט"ז בשבט התארח בניר עציון הפורום האזורי של נשות חוף הכרמל. מטרת המפגש הייתה להכיר את ניר עציון ונשותיו ואכן הרבה מהמשתתפות ציפו לו בסקרנות. עיקר הערב היה "סעודת אמנים" שאורגן ע"י מנחה מקצועית שאיננה מתושבות המשק. נקווה שיהיו הזדמנויות נוספות למפגשים מעין אלה.

נושא מסיבת הפורים השנה היה "המערב הפרוע". לערב קדם פרומו של סרטון מחויך שצילם מנחם יעקבי ונשלח במייל ובו גברי ניר עציון מתאמנים בשליפה מן המע/ארב. במסיבה הוקרן סרט שצילמו וערכו יוסי עדן ומנחם יעקבי "ארץ נהדרת על ניר עציון" עם קטעי הומור מהווי המשק. מזג האוויר הנוח איפשר את קיום השוק על הדשא הגדול וניר עציון צהלה ושמחה.

ליל הסדר חל השנה ביום שני בערב ועל כן לא יכלה להיות ברכה גדולה לעקרות הבית מאשר קיום ארוחות משותפות בשבת הגדול. הייתה זו שבת נעימה ונינוחה בה ניתן היה לאזור כוחות לקראת המאמץ הגדול שלפנינו. על הארגון המופתי של השבת וחלוקת העבודה היעילה ניצח יוסי עדן. תודה לו ולכל השותפים למלאכה.

מפעל המזון שלנו "אוכל ביתי" החליט לבטל השנה את מכירת ארוחות החג בהפצה לכל רחבי הארץ כפי שהיה נהוג שנים רבות. המעוניינים באוכל מהתוצרת המקומית יכלו לרכוש אותו בתעודת המפעל, אך החברים עשו הזמנות כבעבר. מסתגר, שהעבודה הרבה הכרוכה בהזמנות, בישול, ארגון המזון ושליחתו והמתח שנלווה אליהם גם לא משתלמים כלכלית. בהחלטה זו באה הרווחה לנושאים בגטל וגם למשפחותיהם.

טקס יום הזיכרון לשואה ולגבורה התמקד השנה בנושא ילדים בשואה. חברתנו עמליה זוהר ניצולת השואה ריגשה את כולנו כשסיפרה את סיפור הישרדותה האישי כיצד הפכה בגיל 7 אם לא אחיותיה הקטנות כשהוריה נלקחו לבלי שוב. ביום הזיכרון לחללי צה"ל ולנפגעי פעולות האיבה התמקד הערב בתכונות ובמורשת שהשאירו לנו הנופלים ושני הטקסים לוו בקטעי קריאה, שירה ונגינה. טקס יום העצמאות אורגן, כמקובל ע"י רכז הנוער ובנות השירות הלאומי ובני הדור הצעיר הקריאו, שרו וערכו מופע דגלנות עליו וקצב. יישר כוח למארגני הטקסים ולמי שנטל בהם חלק.

מסיבת יום העצמאות התקיימה באולם "נוף כרמל" וכללה מלבד הארוחה החגיגית הופעות של הילדים ומופע אלתור של צוות שחקנים בשיתוף הקהל. מזג האוויר הסגרירי שהפתיע אותנו ביום העצמאות שינה את התוכניות לקיום הפיקניק המסורתי על הדשא. מתקני המתנפחים והמשחקים הועברו לאולם הספורט וארוחת הצהריים התקיימה ב"נוף כרמל" ולאחריה הופעלו הילדים בסדנת תיפוף. למרות מזג האוויר נהנו המשתתפים מחג שמח. כל הכבוד לאותם מחברי ועדת תרבות שממשיכים לפעול למען כולנו.

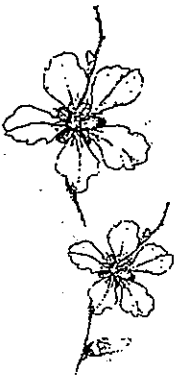
אסיפות החברים שהתקיימו בחודשים האחרונים עסקו בתקציבים ובתקנונים. לגודל השמחה, מצבו הכלכלי של המשק נותן הזדמנות לשפר את התקציבים האישיים של החברים ואף לחלק, בפעם השנייה חוך כמה חודשים, חלוקת רווחים. כמו כן הוחלט למנות ועדה שתבחן מחדש את מידת התאמת התקציב לשכבות גיל שונות, אך ביצוע ההחלטה משום מה עדיין מתמהמה. האסיפה השנייה אישרה תקנון חדש לועדת קלפי ולועדת הפנסיה.

קבוצת "גבים" שלא הייתה פעילה במהלך החורף, נפגשה, לאחרונה, כדי לדון בקיום חוגי בית בנושא תקנון הקליטה החדש לחבר קהילתי. אף שהתקנון כבר כתוב ומנוסח מבחינה משפטית עדיין יש נושאים המצריכים הבהרה נוספת. גם התערבות מינהל מקרקעי ישראל בתהליכי השייך בקיבוצים אינה תורמת לתהליך, בלשון המעטה. עם זאת יש כוונה להמשיך ולקדם את הנושא כמתוכנן.

כניסת הדיירים לבתיהם החדשים מתעכבת בשל עבודות התשתית והפיתוח ובעיקר החיבור לרשת הביוב. עם השלמת התשתית תאוכלס השכונה החדשה בשעה טובה.

מלך טוב לשרון סל ולהוריה לרנן ופארה סל עם ארוסה לירון. כן יבאו נחמות מישראל.

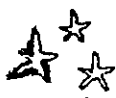
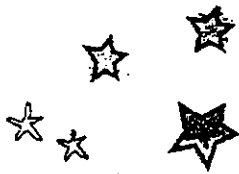
חג ל"ג בעומר יחול במוצאי שבת. אנו מאחלים לילדים ולהורים הנאה מן המדורות וחג שמח ובטוח.

לפני כשלושה חודשים נקלטה במשק משפחת תושבים חדשה: תמר ויוסי אילוז וגנם אליזה. יוסי הוא קצין בחיל הים, תמר עובדת בחיפה כעורכת דין. משפחת אילוז מתגוררת בדירה הסמוכה למשפחת קינג, המשפחה המאמצת של משפחת אילוז היא משפחת שער. נאחל להם קליטה נעימה והתאקלמות מהירה.

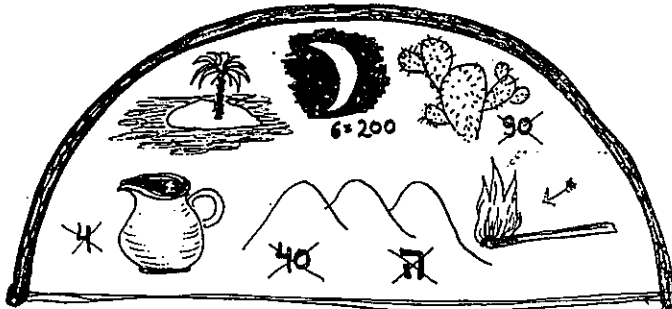

בימים אלה ועדת הקליטה נערכת לקליטת משפחות חדשות בקיץ בבתי שיפוע לאחר איכולם הבתים החדשים.

חידת הקשת (141)

אם תתכוננו היטב בציורים שלפניכם ותשימו לב לכל תג, סימן ומחיקה — תגלו קטע ממומור ידוע, אותו שרים כהילולה בהר מירון. (ח"ת)

אש, אש, על כל תל (142)

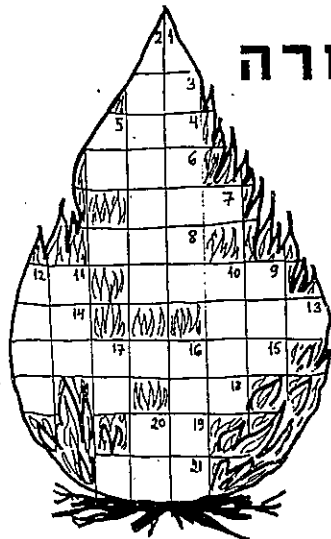
עצמו אחריות חמורה; 3. נשי רף; 4. בחירות נפש, בכל מצב; 5. החל לירות; 6. נואם נאומים נלהבים.

(ח"ת)

לפניכם הגדרות למושגים וביטויים, שהמלת אש מצויה בהם: 1. מלים חריפות ביותר; 2. עוסק בדבר ממוכן, נוטל על

תשבץ המדורה

(חידה גמס. 140)

מאוזן; 1. אבר חיוני בגוף החי; 3. נוכרי שהתייחד; 4. גמל צעיר; 6. גבורה, אומץ; 7. עדינות, הויכך מקושי; 8. תוכנית בטלויזיה שבה משודרות החד-שות; 9. פחד גדול; 11. להבה; 13. אחת האצבעות; 14. כלי מאור קטן; 15. מגני בורי החג; 18. מילת זרוז; 19. בוגה התיבה; 21. כלי לחימה, הקשור לתג זה. מאונך: 1. ההג שאנו חוגגים בימים אלה (כתיב מלא); 2. מגיבורי החג; 5. סוד; 9. בת שאול (כתיב חסר); 10. מי שמוותר בקלות; 11. מילת בקשה; 12. שארית, מה שנשאר; 16. שותה מחלב אמו; 17. כלי מלחמה, הקשור ל-21 מאוזן; 20. מרגיש.

(ח"ת)

